

พล * นิกร * กิมหงวน กับ ลูกชาย

ตอน

ไทยแลนด์กรังด์ปรีซ์

ป. อินทรปาลิต

มิถุนายน ๒๕๑๐

ผมเขียนนิยายชุดสามเกลอตอนนี่เพราะได้รับความรู้เกี่ยวกับการแข่งรถกรังด์ปรีซ์จาก ม.ร.ว. กิติยสถาน กิติยากร จึงขอขอบพระคุณคุณชายมาในโอกาสนี้ด้วย

ป. อินทรปาลิต

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณป๋องนิกฯ ได้ให้การต้อนรับชาวฝรั่งเศสผู้สูงอายุคนหนึ่งคือ มองสิเออร์ กาลามังดี นักธุรกิจ ในวงการกีฬาที่มีชื่อเสียงทั้งดั่งและทั้งโด่งในยุโรป กาลามังดี

เดินทางมาจากปารีสมากรุงเทพฯ เพื่อพบปะกับอาสาสมัครกิมหงวน มหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของประเทศไทย เขาได้จดหมายติดต่อกับ กิมหงวนล่วงหน้าแล้ว อาเสี่ยจึงสำรองห้องเดอลุกซ์ไว้ให้ชาว ฝรั่งเศสผู้นี้ และส่งรถของโรงแรม ‘สี่สหาย’ กับผู้จัดการไปคอย รับที่ท่าอากาศยานกรุงเทพฯ

เครื่องบินโดยสารของบริษัท ‘วิวดูกา’ ได้มาถึงคอนเมือง ในเวลา ๑๓.๐๐ น. มองสิเออร์ กาลามังดี มาถึงโรงแรม ‘สี่สหาย’ ประมาณ ๑๔.๓๐ น. สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ได้ต้อนรับเขาที่ หน้าตึกใหม่ของโรงแรมด้วยอภยาศย์ไมตรีจิต แล้วก็พาชาว ฝรั่งเศสผู้สูงอายุขึ้นลิฟต์ไปยังห้องพักที่จัดไว้

นายกาลามังดีได้ลงมาพบกับสี่สหายและท่านเจ้าคุณใน ห้องรับแขกอันหรูหราของโรงแรมตอน ๑๖.๐๐ น. ซึ่งเขาได้ ผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวอาบน้ำเรียบร้อยและรับประทานอาหาร วางคือน้ำชาเวลาบ่ายเสร็จแล้วในห้องพักของเขา

บรรยากาศในห้องรับแขกอันกว้างขวางเย็นสบายด้วย เครื่องปรับอากาศ พนักงานรับใช้ในเครื่องแบบสองคนยืนระวัง ตรงคอยรับใช้ตลอดเวลา สี่สหายนั่งรวมกันบนโซฟาใหญ่ เจ้า คุณปัจจนิกฯ กับนายกาลามังดีนั่งบนเก้าอี้นุ่มใกล้กัน บนโต๊ะมี แก้วเครื่องดื่มพร้อมด้วยกระป๋องบุหรีเครื่องจืดไฟและหีบซิการ์

การสนทนาได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง ตอนแรกๆ นายกาลามังดีได้กล่าวขอบคุณเสียงหวนกับคณะพรรคของเขา อีกครั้งหนึ่ง เท่าที่ได้ให้การต้อนรับเขาเป็นอย่างดีเช่นนี้ แล้วเขาก็กล่าวชมว่าโรงแรม ‘สี่สหาย’ เป็นโรงแรมที่ใหญ่โตหรูหรา เหมือนกับโรงแรมซันเยียมในปารีส

“ผมอยากจะกล่าวว่า โรงแรมในภาคตะวันออกนี้ โรงแรม ‘สี่สหาย’ เป็นโรงแรมที่ดีที่สุดครับ เสียอย่างเดียวที่ใช้เด็กผู้ชาย เป็นพนักงานรับใช้ ที่ปารีส โรงแรมชั้นสูงใช้เด็กสาวครับ พนักงานรับใช้ทุกคนเปลือยกายล่อนจ้อนรับใช้แขกผู้มาพักอย่าง ดีที่สุด”

เสียงหวนนัยน์ตาเหลือก

“เปลือยกายหมายความว่าแก้ผ้าใช่ไหมครับ”

“ครับ ถูกแล้ว ฝรั่งเศสไม่ห้ามครับ ใครอยากจะนุ่งผ้าหรือแก้ผ้าก็เป็นสิทธิ์ของเขา คนรับใช้ตามโรงแรมชั้นดีเป็นหญิงสาววัยรุ่นทั้งนั้น เดินแก้ผ้าโทองๆอย่างหน้าตาเฉยแบบเหย้าฟ้าทำดิน เชียวครับ”

นิกรทำหน้าเหยเกชอบกล

“แขกที่ไปพักตามโรงแรมคองนัยน์ตาเป็นกั๊ยงไปตามกัน”

“ใช่ครับ แต่กิ่งอิงรักษาง่ายนี้ครับ ปล่อยไว้ไม่ต้องรักษามัน
ก็ฝ่อและยุบไปเอง”

นิกรพยักหน้ารับทราบ แต่แล้วเขาก็นึกอะไรขึ้นมาได้ เขา
จึงมองดูนายกาลามังคีด้วยแววตาดมิงถึง ท่าทางที่เป็นมิตร
กลายเป็นศัตรูทันที

“คุณกาลามังรีว” นิกรขบกรามพูด.....

“กาลามังคีครับผู้การ”

“ใช่ แต่ตอนนี้มันรีวแล้ว คุณตอบผมซิว่า ทำไมฝรั่งเศสจึง
ยกกองทัพเรือเข้ามาในแม่น้ำเจ้าพระยาเมื่อ ร.ศ.๑๑๒ ผมพบคุณ
ก็ดีแล้ว ผมจะเอาเรื่องคุณละ”

“อ้าว ผมไม่เกี่ยวกับการเมืองนะครับผู้การ เรื่องที่ไทยกับ
ฝรั่งเศสเคยผัดฟ้องหมองใจกัน เป็นเรื่องของรัฐบาลสมัยโน้น
เดี๋ยวนี้ฝรั่งเศสกับไทยเป็นมิตรกันแล้ว.....”

นิกรทำตาปริบๆ

“อ้อ – จริง ยังงั้นก็แล้วไป” แล้วนิกรก็หันมายิ้มให้พล
“ตะนายกาลามังคีสักป้าบตีไหมวะ”

นายกาลามังคีพูดเสริมขึ้นเป็นภาษาไทยอย่างชัดเจน

“ตามสบายครับผู้การ ผมอนุญาตให้ตะฟรีครับ”

นิกรทำคายนแล้วค้อนปะหลับปะเหลือก

“พูดไทยได้ก็ไม่บอกด้วย แะะ แะะ แล้วคุณมีเรื่องที่จะปรึกษาหารือกับผู้การกิมหงวนเกี่ยวกับเรื่องการแข่งรถในประเทศไทยใช่ไหมครับ”

“ครับ ตามจดหมายของผมที่ติดต่อมา ผมก็เรียนให้ผู้การกิมหงวนทราบแล้ว” แล้วเขาก็หันมายิ้มให้อาเลี่ย “ผมอยากจะเปิดการแข่งขันขึ้นในกรุงเทพฯ ครับ โดยให้ชื่อว่า ‘ไทยแลนด์ กรังด์ปรีซ์’ ถ้าผู้การกับพรรคพวกจะให้ความร่วมมือกับเรา การแข่งรถกรังด์ปรีซ์ที่กรุงเทพฯ ก็อาจจะจัดขึ้นได้ในปลายเดือนมิถุนายนนี้”

อาเลี่ยนั่งคิดสักครู่แล้วหันมาทางศาสตราจารย์ดิเรก

“แกรู้เรื่องแข่งรถกรังด์ปรีซ์บ้างไหมหมอ สำหรับกัน ไม่เอาไหนเลย”

“อไร ไอพอจะรู้นิดหน่อย การแข่งรถกรังด์ปรีซ์ ก็คือการแข่งขันชิงแชมป์บนโลกซึ่งเขาจัดการแข่งขันขึ้นในประเทศต่างๆ เป็นต้นว่า ที่เบลเยียม ที่เยอรมัน ที่ฝรั่งเศส ที่โมนาโก ที่อังกฤษ หรือที่ประเทศไหนก็ตาม ถ้าแข่งในประเทศใดเขาก็เรียกชื่อประเทศนั้น เช่น อิตาลีกรังด์ปรีซ์ เม็กซิกัน กรังด์ปรีซ์ หรือ บางกระบือ กรังด์ปรีซ์ สนามต่างๆที่เขาแข่งขันมี

มาแล้วมี ๑๐ สนาม ถ้าเปิดแข่งขันในกรุงเทพฯ ก็จะเป็นสนามที่
๑๑ เรียกว่า ‘ไทยแลนด์ กรังด์ปรีซ์’

เสี่ยหงวนกล่าวกับนายกาลามังคืออย่างเป็นทางการ

“คุณจะเชิญนักขับรถแข่งทั่วโลกมาแข่งกรังด์ปรีซ์ในปี
๑๕๖๗ ที่กรุงเทพฯ ยังงั้นหรือ”

“ใช่ครับ นักขับรถคนไทยก็มีโอกาสแสดงฝีมือด้วย”

อาเสี่ยหัวเราะ

“ก็ดีเหมือนกัน แต่พวกเราคนไทยคงสู้เขาไม่ได้”

“ไม่จริงครับผู้การ คนไทยนั้นใจกล้าไม่กลัวตาย ลืมไป
แล้วหรือครับท่าน ท่านชายพีระพงศ์หรือท่านพีระนักขับรถแข่ง
ของไทย เคยคว้ารางวัลดาราทองมาแล้วถึงสองปีติดๆกัน เมื่อ
ค.ศ. ๑๕๓๗ และ ๑๕๓๘ ซึ่งการแข่งขันนั้นยังไม่จำกัดขนาดรถ
และไม่ได้อยู่ในความควบคุมของสมาคมฯ ถ้าหากว่าผู้การ
พร้อมที่จะให้ความร่วมมือกับผม ผมก็จะเชิญนักขับรถแชน
มเปียนโลกเข้ามาแข่งด้วย เพื่อให้คนไทยได้เห็นฝีมือของเขา
เป็นต้นว่า จอห์น เซอร์ทิส เจมส์ คลาร์ค และ แจ็ค บาร์แบม แชน
มเปียนโลกปีกลายนี้และปี ๑๕๕๕ และ ๑๕๖๐”

เสี่ยหงวนยิ้มให้นายกาลามังดี

“ตกลงครับ คุณกาลามังร้าว ผมยินดีร่วมมือกับคุณทุกอย่าง เพื่อให้การแข่งขันแข่งรถระดับโลกปีนี้ได้มีขึ้นในกรุงเทพฯ”

นายกาลามังดีทำหน้าที่ต่างๆ

“ไปหงตกลงง่ายนักล่ะครับ”

อาเสี่ยหัวเราะเบาๆ

“มัวแต่พูดกันไปพูดกันมาเหมือนกับหนังที่ช่างพูด คนดูเขาก็เบื่อ ผมชอบดำเนินเรื่องอย่างรวดเร็วทันใจ พวกคุณสั้นๆเอาแต่เนื้อไม่เอาน้ำ เป็นอันว่าผมและพวกเราพร้อมที่จะร่วมมือกับคุณก็แล้วกัน”

“โอ – ขอบคุณมากครับ ถ้าเช่นนั้นความคิดของผมที่จะเปิดการแข่งขันแข่งรถระดับโลกปี ค.ศ. ๑๙๖๗ นี้คงสำเร็จแน่ๆ ผมจะรีบไปพบกับเอกอัครราชทูตฝรั่งเศสเพื่อเรียนหารือกับท่านเกี่ยวกับการแข่งขันแข่งรถระดับโลกปีในกรุงเทพฯ”

นิกรกล่าวขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ไปเถอะครับ หน้ากระดาก ‘ศาลาโกหก’ มันจำกัด มัวแต่พูดกันยืดขาดไม่ทันแข่งรถก็จบแล้ว คนอ่านเขาคำแย่”

นายกาลามังดีลุกขึ้นก้มศีรษะ โกงคำนับอย่างสุภาพนอนน้อมแล้วพาตัวออกไปจากห้องรับแขกของโรงแรม ‘สี่สหาย’

พอร่างของเขาออกไปพ้นประตูห้อง พล.ต.พลก็ต่อว่าเสียหงวนทันที

“การแข่งรถชิงรางวัลกรุงศรีฯไม่ใช่เรื่องเล็กนะฮ้ายหงวน ทำไมเลือกไปปรับปากเขาง่ายๆ”

อาเลี้ยมเป็น

“เป็นอะไรไปวะ กันมีเงิน เสียเท่าไรก็เสียไปเพื่อเกียรติของประเทศชาติเรา แล้วก็กันจะส่งฮ้ายตีเข้าแข่ง มันจะได้ตายเสียรู้แล้วรู้รอดไป ไม่ต้องมีใครมารีดไถกันอีก”

นิกรติดมือเป๊ะ

“จริง จริง กันจะส่งฮ้ายนพพอกัน.....เอ๊ย...ลูกชายของกันเข้าแข่งด้วย ซื่อรดแข่งจากญี่ปุ่นมาให้มัน ได้ยี่ห้อโตโยไก่อคงดีกว่าโตโยเปิด เพราะไก่อมันวิ่งเร็วกว่าเปิด”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะหึๆ

“แกสองคนพูดอะไรเป็นเล่นไปหมด ฮ้ายหงวนนะรับปากเขาแล้วอย่าให้เหลวนะโว้ย นายกาลามังคิมันดูแล”

คราวนี้คณะพรรคสี่สหายต่างปรึกษาหารือกันอย่างเป็นงานเป็นการ พลเห็นพ้องด้วยที่จะมีการแข่งรถชิงรางวัลกรุงศรีฯในกรุงเทพฯ เพื่อคนไทยจะได้มีโอกาสได้ชมการแข่งขันที่นำตื่นตื่นหวาดเสียว และนักขับรถของเราคงจะได้เข้าแข่งกับ

เขาบ้าง

ในที่สุดเสียหงวนก็กล่าวถามนายพลดิเรกเกี่ยวกับรถแข่ง
“กันจะส่งอ้ายตีเข้าแข่งรถอย่างแน่นอน แกช่วยแนะนำ
หน่อยซีหมอ รถแข่งยี่ห้อไหนถึงจะมีคุณภาพดีในการแข่งกรังด์
ปรีซ์”

ศาสตราจารย์ดิเรกนั่งคิดอยู่สักครู่แล้วกล่าวว่า

“รถแข่งที่เคยเข้าที่หนึ่งถึงที่สามในการแข่งกรังด์ปรีซ์ก็มี
รถเฟอร์รารีทำสถิติยอดเยี่ยม รองลงมาคือรถอัลฟา โรมีโอ ทั้ง
สองยี่ห้อต่างเป็นรถที่ผลิตในประเทศอิตาลี”

“ยังงั้น กันจะสั่งรถเฟอร์รารีมาให้ลูกชายของกัน ถ้านายกา
ลามังดีตกลงกับกันเรียบร้อยกันจะเดินทางไปอิตาลีเอง การ
ติดต่อซื้อรถเฟอร์รารีจะได้รวดเร็วทันใจ”

นายพลดิเรกยิ้มเล็กน้อย

“ไม่จำเป็นอ้ายหงวน ถ้าแกสั่งรถแข่งมาให้ลูกชายของแก
ก็เหมือนกับว่าแกถูกรัฐวิญญาของกัน เรื่องเล็กโวยซื้อรถแข่งที่
มีขายในเมืองไทยนี้แหละ รถญี่ปุ่น รถเยอรมัน รถฝรั่งเศส อิตาลี
หรืออเมริกันได้ทั้งนั้น ขอให้เป็นรถที่ใช้เครื่องยนต์หกสูบ วี.
เป็นใช้ได้ และต้องเป็นรถใหม่ถอดด้าม กันต้องการแต่เพียง
เครื่องยนต์ของมัน ส่วนตัวรถแข่งกันจะต่อขึ้นเอง ไม่ยากลำบาก

อะไร ก็มักจะปรับปรุงเครื่องยนต์ให้มีคุณภาพสูง วิ่งได้เร็วกว่า เครื่องยนต์หกสูบทั่วไปหรือเร็วกว่าเครื่องยนต์แปดสูบ แข่งเสร็จแล้วถอดเครื่องยนต์มาใส่ไว้ที่รถเก่งตามเดิม ถ้าหากว่าอายุนจะเข้าแข่งด้วย ก็จะช่วยสร้างรถแข่งเป็นสองคันด้วยกัน”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวขึ้นด้วยความเป็นห่วงนพกับสมนึก

“อายสองคนนั้นมันจะแข่งกับเขาได้อย่างไร การขับรถแข่งนั้นต้องมีความรู้ความชำนาญมาก นักขับรถแข่งที่เก่งๆ เช่น ปีเตอร์ คอลลิน และ ฮอว์ธอร์น ยังเก่งถึงเพราะอุบัติเหตุในการแข่งรถ”

พลยิ้มให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ

“คุณอย่าคิดว่า เจ้านิกกับเจ้านพไม่มีความสามารถที่จะขับรถแข่งนะครับ เด็กหนุ่มที่ห้าวหาญบ้างบอๆอย่างนี้อาจจะคว่ำรางวัลกรังด์ปรีซ์เป็นแชมป์โลกสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศชาติของเราได้”

เจ้าคุณปัจจนิกหัวเราะเบาๆ

“อาเคยสังเกตเห็นเจ้านิกขับรถเหมือนขับไม้เป็น นั่งทรงตัวตรงถือพวงมาลัยแน่น นัยน์ตาจ้องเป็งมองไปข้างหน้าและให้สัญญาณตลอดเวลาแม้กระทั่งเบารถ เจ้านพก็เหมือนกัน”

พลว่า “นั่นแหละครับคือการขับรถที่เต็มไปด้วยความ

ระมัดระวัง นักขับรถแข่งที่มีชื่อเสียง เวลาขับรถไปไหนๆ เขาก็
นั่งขับรถแบบอ้ายดีและอายนพแหละครับ เขามีความระมัดระวัง
มากกว่าคนขับรถทั้งหลาย คือไม่ประมาทนั่นเอง”

กิมหงวนยิ้มให้นิกร

“เป็นอันว่า เราจะส่งลูกชายของเราเข้าแข่งรถชิงรางวัล
กรังด์ปรีซ์แน่ะอ้ายกร”

“เอา เราซื้อรถเก๋งหกสูบให้ลูกเรากันละกัน แล้วให้ดิเรก
มันช่วยสร้างรถแข่งขึ้น ใช้เครื่องยนต์ของรถเก๋งที่เราซื้อมา”

ศาสตราจารย์ดิเรกกล่าวขึ้นทันที

“อ้อไร่ ก็รับรองว่ากันจะสร้างรถแข่งให้สวยงามเพริช
ลมทันสมัยที่สุด ใครเห็นเข้าต้องคิดว่าเราสั่งมาเป็นพิเศษ แต่
จะต้องใช้ยางให้มีขนาดใหญ่ขึ้นเพื่อให้เกาะถนนและช่วยไม่ให้
พลิกคว่ำเวลาเลี้ยว กันจะคิดคำนวณให้ดีที่สุด ซึ่งกันกับดำรงจะ
ช่วยกันสร้างรถแข่งทั้งสองคันนี้ด้วย เมื่อเจ้านพกับเจ้านิกกลงแข่ง
กรังด์ปรีซ์ คนใดคนหนึ่งต้องเป็นผู้ชนะเลิศ กันขอสนับสนุน
เต็มที่ในเรื่องนี้”

นิกรยิ้มให้พ่อตาของเขา

“คุณพ่อเห็นชอบด้วยแล้วไม่ใช่หรือครับ”

“เอา – ดีเหมือนกัน”

“ถ้ายังงั้นคุณพ่อซื้อรถเก๋งหกดวงให้อ้ายนพสักคันนะครับ”

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก

“แกซื้อเองซีโว้ย แกเป็นพ่อมัน”

“แต่คุณพ่อเป็นตาอ้ายนพนี่ครับ พ่อไม่สำคัญ ตาสำคัญกว่า
นะครับ อย่างมาก็แสนกว่าเท่านั้น ไม่ถึงสองแสน แล้วผมเลิกถือ
หัวล้านนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป”

“แน่ะ ชั่วอีกแล้วอ้ายกร”

นิกรร้องขึ้นดังๆ

“ปิดประชุมโว้ย สถานการณ์คับขันแล้ว”

ช่วงเวลาเพียง ๑๐ วันเท่านั้น นายกาลามังดีก็วิ่งเต้นจัดการ
แข่งรถ ‘ไทยแลนด์ กรังด์ปรีซ์’ ได้สำเร็จเรียบร้อย ซึ่งอาสาเสียกิม
หงวนกับคณะพรรคของเขาได้ร่วมมือเป็นกำลังสำคัญช่วย
ติดต่อขออนุญาตกระทรวงมหาดไทยในการแข่งรถครั้งมหิพาร
นี้ กำหนดแข่งในวันเสาร์ที่ ๒๔ มิถุนายนเวลา ๕.๐๐ น.

หนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับและสถานีวิทยุกระจายเสียง
สถานีโทรทัศน์ทั้งสองช่อง โรงภาพยนตร์ชั้นหนึ่งในกรุงเทพฯ
ทุกแห่ง ต่างเสนอรายการแข่งรถ ‘ไทยแลนด์ กรังด์ปรีซ์’ ให้
ประชาชนทราบ และเสนอข่าวว่าคนไทยสองคน คือ ร.อ.นพ กา

รณรงค์ และ ร.อ.สมนึก ไทยแท้ นายทหารแห่งคณะผู้เชี่ยวชาญ การอาวุธและวิทยาศาสตร์ของกองทัพไทยจะเข้าแข่งรถกับนัก แข่งนานาชาติชิงรางวัลครั้งประวัติศาสตร์นี้ด้วย ผู้ชนะเลิศจะได้รับ ถ้วยเงินเกียรติยศและดำรงตำแหน่งเป็นนักขับรถแชมป์โลก ประจำ ค.ศ. ๑๙๖๗ นี้

เวลา ๓ เดือนสำหรับเตรียมตัวเพื่อการแข่งรถครั้งสำคัญนี้ อาจจะไม่ยอกินไป แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เพราะได้รับความสนับสนุนจากรัฐบาลนั่นเอง นักขับรถ นานาชาติที่มีชื่อเสียงในวงการแข่งรถต่างพร้อมที่จะมาแข่งรถ ในกรุงเทพฯ ในครั้งนี้

สนามแข่งรถจะเริ่มต้นที่ถนนราชดำเนินในตอนหน้าแม่ พระชนนีบีบมวยผม ตรงไปทางพระบรมมหาราชวัง เลี้ยวขวา ถนนหน้าพระลาน และเลี้ยวตามถนนรอบสนามหลวง ผ่านหน้า กรมศิลปากร พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติไปตามวงกลมของ สนามหลวง เลี้ยวซ้ายข้ามสะพานผ่านพิภพลีลา ผ่านหน้ากรม ประชาสัมพันธ์ไปตามถนนราชดำเนินกลาง ผ่านอนุสาวรีย์ ประชาธิปไตย ข้ามสะพานผ่านฟ้าไปตามถนนราชดำเนินนอก จนกระทั่งถึงพระบรมรูปทรงม้า เลี้ยวขวาหลังพระบรมรูปทรง ม้าย้อนกลับมาทางเก่าจนถึงเส้นสตาร์ทเป็นหนึ่งในรอบรอบละ

๘.๕๐ กิโลเมตรเท่ากับการแข่งขันใน ‘ฝรั่งเศส ฝรั่งค์ปรีซ์’ ที่เมืองเกลอร์มอนด์ฝรั่งค์ และการแข่งขันครั้งนี้จะแข่งกันเป็นเวลา ๑๖ ชั่วโมงด้วยวิธีขับรถแบบสากล คือขับทางขวาและแซงซ้าย ประชาชนคนดูจะเสียเงินค่าเข้าชมการแข่งขันเพียงคนละ ๓ บาท แต่ถ้าจะนั่งดูตามอัฒจันทร์หน้ากรมประชาสัมพันธ์ หน้าอาคารต่างๆที่ราชดำเนินหรืออัฒจันทร์ริมสนามหลวงระหว่างเส้นสตาร์ตหรือเส้นชนะก็ต้องเสียค่าชมแพงขึ้น คือ ๑๐ บาท ๓๐ บาท ๕๐ บาท และ ๑๐๐ บาท เงินรายได้จากค่าชมรถแข่งจะมอบให้แก่องค์การการกุศล โดยหักค่าใช้จ่ายไว้ก่อน และในวันแข่งรถ ถนนที่ใช้เป็นสนามแข่งจะปิดในเวลา ๖.๐๐ น. ถึง ๔.๐๐ น. ของวันรุ่งขึ้น นอกจากนี้เมื่อใกล้วันแข่งขัน ตำรวจจราจรจะปิดถนนในตอนรุ่งอรุณครั้งละ ๒ ชั่วโมงเป็นวันๆไป เพื่อให้ให้นักแข่งรถได้มีโอกาสฝึกซ้อมให้ชินกับถนนและมุมเลี้ยวต่างๆ

อีกครั้งหนึ่งที่ชาวเมืองหลวงตื่นตื่นสนใจไปตามกันที่จะได้ชมการแข่งขันรถฝรั่งค์ปรีซ์ในครั้งนี้ พวกไซเฟอร์ตีนิผีหรือตีนิเปรตหลายร้อยคนอยากจะเข้าแข่งจนตัวสั่น แต่ก็ไม่สามารถที่จะหารถเข้าแข่งได้ เพราะรถแข่งคันหนึ่งราคาหลายแสน

หนังสือพิมพ์ได้ลงภาพถ่ายของนักแข่งรถชื่อดังที่ทยอยกัน

เข้ามาในกรุงเทพฯ พร้อมด้วยรถของเขา มีชาวอิตาลี อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน ออสเตรเลีย อเมริกัน และชาติอื่นๆอีกหลายชาติ แต่ไม่ปรากฏว่ามีชาวกะเหรี่ยง ชาวเมี้ยว ข่าลีซอ แม้กระทั่งชาวธิเบต ชาวเอสกิโมเดินทางมาเข้าแข่งด้วย ส่วนพวกคอมมิวนิสต์แสดงความจำนงจะมาแข่งรถด้วยเหมือนกัน แต่ทางเราตอบ “โน.เค.”

รถแข่งของ ร.อ.นพ และ ร.อ.สมนึก ที่ออกแบบและสร้างโดย ศาสตราจารย์ดิเรก และ ร.อ.ดำรง ลูกชายของเขา ได้เสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยใช้เวลาสร้างประมาณ ๒ เดือน การสร้างรถได้ไปสร้างที่หน่วยซ่อมรถของกองทัพบก ซึ่งที่นั่นมีเครื่องมือเครื่องใช้อย่างพร้อมเพรียง และมีเจ้าหน้าที่หลายคนคอยช่วยเหลือศาสตราจารย์ดิเรกจอมนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ รถแข่งทั้งสองคันแบบสวยและแปลกตามาก ใช้เครื่องยนต์ ๖ สูบ วี. ใหม่อี่ยมถอดด้ามที่ถอดมาจากรถเก๋ง สองพ่อลูกช่วยกันปรับปรุงให้เครื่องยนต์มีสมรรถภาพดีขึ้นด้วยวิชากลศาสตร์ชั้นสูง โดยเปลี่ยนคาบูเรเตอร์และส่วนประกอบสำคัญของเครื่องยนต์อีกหลายชิ้น รถแข่งทั้งสองคันสีฟ้าเหมือนกัน มีธงไตรรงค์ขนาดใหญ่ใช้สีพื้นติดตัวถังทั้งสองข้างเพื่อให้คนดูเห็น

ถ นั ค คั น ข อ ง

ร.อ.นพ การุณวงศ์ มีเลขอารบิกหมายเลข 1 ของ ร.อ.สมนึก
หมายเลข 2

พล.ต.พล พัทธราภรณ์ กับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ได้ควบคุมสอง
สหายหนุ่มทำการฝึกซ้อมรถแข่งอย่างปิดบังโดยไม่ให้ใครรู้
สนิทกับศาสตราจารย์ดำรงฝึกขับบ้างเตรียมไว้ถ้าหากว่าเพื่อน
เกลตทั้งสองเกิดล้มเจ็บอย่างกะทันหันจะได้ขับแทน นิกกับเสี่ย
หงวนหวังเป็นอย่างยิ่งที่ลูกชายของตนจะได้เป็นนักแข่งรถแชน
มเปียนโลก ในการแข่งรถครั้งสำคัญนี้ สีนางกับคุณหญิงวาดก็
พลอยตื่นเต้นวุ่นวายไปด้วย ทุกคนตื่นแต่เช้าไปดูนพกับสมนึก
ซ้อมรถทางถนนซูเปอร์ไฮเวย์หรือถนนพหลโยธิน แต่ไม่ได้
ปล่อยเต็มที่ คงใช้ความเร็วประมาณ ๖๐ ไมล์เท่านั้น รถแข่งทั้ง
สองคันมาอยู่ที่บ้าน ‘พัทธราภรณ์’ เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๑ มิถุนายน
และมีการระมัดระวังรักษาเป็นอย่างดี เจ้าแก้วภาคภูมิใจอย่าง
ที่สุดที่เขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าช่างเครื่อง โดยมีนาย
สมานคนขับรถของสี่สหายหนุ่มและ ส.ท.โกย ช่างพิตของ
หน่วยซ่อมยานพาหนะของกองทัพบกเป็นผู้ช่วย มีการฝึกซ้อม
เติมน้ำมันเชื้อเพลิง น้ำมันเครื่อง และเปลี่ยนยางทั้งสี่ล้อกันตลอด
วัน บางทีก็ซ้อมให้อาหารนักขับรถคือนพและสมนึก คณะพรรค

สี่สหายได้ควบคุมการฝึกซ้อมอย่างแข็งแรง

ตอนสายวันนั้น

สี่สหายกับสี่นางพร้อมด้วยเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนและเจ้าคุณปัจฉิมกษัตริย์ คุณหญิงวาดและช่างเครื่องของทีมไทย ชุมมนุมกันอยู่ที่หน้าโรงรถอย่างพร้อมเพรียงกัน เจ้าแก้วกับสมานและ ส.ท. โภย สวมเสื้อกางเกงติดกันชุดสีดำและสวมหมวกเก็บทรงอ่อน นพกับสมนึกสวมเสื้อกางเกงติดกันชุดสีฟ้าหม่นสีเดียวกับรถของเขา รถแข่งหมายเลข 1 และเลข 2 จอดคู่กันบนถนนคอนกรีต ซึ่งตอนนี้พลสั่งให้สองสหายหนุ่มซ้อมวิ่งขึ้นรถและสตาร์ทเครื่องนำรถออกเล่นเพื่อให้เกิดความชำนาญ

เจ้าแก้วยิ้มแย้มแจ่มใสตลอดเวลา การที่เขาได้เป็นหัวหน้าช่างเครื่องประจำรถแข่งทั้งสองคันนี้ ทำให้เขาปลื้มใจอยู่หลายวันถึงกับกินไม่ได้และนอนไม่หลับ เขาตั้งอกตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ของเขาอย่างดีที่สุด เสียหวงเงินเบี้ยเลี้ยงให้เจ้าแก้ววันละ ๑๐๐ บาท ส.ท. โภย และนายสมานคนละ ๕๐ บาท สำหรับ ส.ท. โภย ทางหน่วยซ่อมรถของทหารบกได้ให้ขีมนัวมาช่วยทำงานตามที่นายพลดิเรกได้ติดต่อขอร้องกับผู้บังคับบัญชาของนายสิบร่างใหญ่ผู้นี้ ส.ท. โภย เป็นช่างพิศพิฝีมือ

ดีคนหนึ่ง

ขณะนี้เป็นเวลา ๘.๐๐ น. ซึ่งตรงกับเวลาแข่งรถในวันที่ ๒๔ มิถุนายน คืออีก ๗ วันที่จะผ่านมาถึง ปรากฏว่าบัตรที่นั่งสำหรับอัฒจันทร์เส้นสตาร์ตและเส้นชนะราคา ๑๐๐ บาทและ ๕๐ บาทจำหน่ายหมดแล้ว ชาวต่างประเทศได้หลั่งไหลเข้ามาชมการแข่งขันนับจำนวนพันจนโรงแรม 'สี่สหาย' ไม่มีห้องว่างรับรองชาวยุโรปและอเมริกัน

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถือบีนพกริวอลเวอร์ ๘ ม.ม. ยืนอยู่หน้าประตูรั้วบ้าน 'พัชรภรณ์' สมมุติตัวเองว่าเป็นกรรมการปล่อยรถ แต่เพราะท่านไม่มีปืนที่ใช้ให้สัญญาณแข่งขันกีฬา จึงต้องใช้ปืนพกส่วนตัวของท่าน นพกับสมนิกยืนอยู่ในสนามหน้าตึกห่างจากรถแข่งทั้งสองคันประมาณ ๒๐ เมตร สองสหายหนุ่มไม่ได้สวมหมวกครอบศีรษะและแว่นตา

เมื่อท่านเจ้าคุณยกปืนพกขึ้นเหนือศีรษะ สีนางกับสี่สหาย และคุณหญิงวาดก็มีท่าทางกระสับกระส่ายไปตามกัน แม้กระทั่ง ร.อ.พนัสกับศาสตราจารย์ดำรงก็อดที่จะตื่นเต้นไม่ได้ เจ้าหัวกับนายสมานและ ส.ท. โภยยืนรวมกลุ่มอยู่หน้าโรงรถและพากันมองคู่มือแข่งรถรูปหล่อทั้งสองคนอย่างชื่นชม

“เตรียมตัว” เจ้าคุณปัจจนึกฯ ร้องตะโกนขึ้น
ท่านเจ้าคุณเหนียวโกป็นทันที
“ปึง”

นพกับสมนึกต่างวิ่งแข่งกันตรงไปที่รถของเขาและ
กระโจนขึ้นนั่งประจำที่คนขับ เปิดสวิทช์ไฟสตาร์ทเครื่องบังคับ
รถออกแล่นไปโดยเร็ว พอรถเคลื่อนที่ไปได้ประมาณ ๓๐ เมตร
นพก็ถอนเท้าจากคันเร่งและเหยียบเบรก แต่รถแข่งหมายเลข 2
พุ่งเข้าไปเจ้าคุณปัจจนึกฯ ทำให้ท่านร้องเสียงหลงและรีบวิ่งลง
ไปจากสนาม

เสียดี้เหยียบเบรกไม่ติด คือห้ามล้อไม่ทำงานนั่นเอง เขา
เกรงว่ารถของเขาจะพุ่งเข้าชนประตูรั้วเหล็กก็บิดพวงมาลัย
บังคับรถเลี้ยวซ้ายพร้อมกับเหยียบคลัชเปลี่ยนเกียร์สองเป็นเกียร์
หนึ่งเพื่อลดความเร็วของรถ

‘ไทยแลนด์’ หมายเลข 2 ปรี๋เข้าไปเจ้าคุณปัจจนึกฯ ซึ่งยืน
ตัวสั้นอยู่ข้างคูใหญ่ ท่านเจ้าคุณตกใจกลัวว่ารถจะชนท่าน ก็
กระโจนลงไปในคูริมรั้วบ้านเสียงดังตูม สมนึกบิดพวงมาลัย
เลี้ยวซ้าย บังคับรถแล่นผ่านหน้าตึกใหญ่ ปีนขึ้นไปบนถนน
คอนกรีต พอดีรถหยุดแล่น

พวกคนสวนสามสี่คนวิ่งไปช่วยจุดเจ้าคุณปัจจนิกฯขึ้นมา จากคุณั้น ท่านเจ้าคุณเปียกน้ำมอกลอกมอกแลกลงไปทั้งตัว เสียหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง สมนึกก็วางลงมาจากรถแข่ง หมายเลข 2 แล้ววิ่งเหยาะๆเข้ามาหาคณะพรรคของเขา ในเวลาเดียวกับที่เจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินตรงเข้ามาในท่าทางเดือดดาล

“แกขับรถภาษาตึกตะบวยอะไรวะเจ้านิก แกจะฆ่าปู่ยังงั้นหรือ”

ร.อ.สมนึกอดหัวเราะไม่ได้

“เบรกไม่ติดครับคุณปู่”

พล.ต.พลปราดเข้าไปหาเจ้าแห้ว

“รถเจ้านิกเป็นอะไรทำไมถึงเบรกไม่อยู่”

เจ้าแห้วยิ้มแห้งๆ

“รับประทานผมตั้งเบรกใหม่ครับ แต่ยังทำไม่เสร็จ คุณนึกกับคุณนพก็มาซ่อมสตาร์ทกัน รับประทานกระผมคิดว่าเพียงแต่วิ่งมานั่งรถเฉยๆ ก็เลยไม่ได้เรียนให้คุณนึกทราบ”

พลขยับเท้าจะเตะเจ้าแห้ว แต่เจ้าแห้วกระโจนออกไปพ้นรัศมีเท้าเสียก่อน

“แกควรจะบอกให้อ้ายตีมันรู้ตัวก่อนซิโว้ยว่าเบรกไม่ติด นี่ถ้าวรชนคุณอาหรือชนประตู่รั้วหน้าบ้านพังไป แกจะว่าอย่างไร

ระย้านี้”

“ใช่ครับ” เจ้าแห้วอมรับ

คุณหญิงวาดมองดูเจ้าคุณปิ้งนี่ๆ อย่างขบขัน

“โธ – เป็นยังไงบ้างคะท่านเจ้าคุณ หมด...หัวหุเปี่ยกปอน
หมด มองดูเหมือนขุนช้างตคน้ำ”

ท่านเจ้าคุณจุปาก

“ยังจะมากระเซ้าผมอีก”

นายพลดิเรกกล่าวกับพ่อตาของเขาด้วยเสียงหัวเราะ

“ขึ้น ไปอาบน้ำปลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเสียเถอะครับคุณพ่อ ยืน
อยู่อย่างนี้เดี๋ยวจึงเป็นตะพั้งเท่านั้น”

เจ้าคุณปิ้งนี่ๆ กลืนน้ำลายเอือก

“แคะเห็นฉันเป็นลูกเปิดไปแล้วหรือนี่ คนเป็นตะพั้งมีอย่าง
ที่ไหนวะ ไม่น่าจะเป็นหมอเลย”

นิกรสบตากับพ่อตาของเขาก็ถามยิ้มๆ

“คูสิก็เมตครับคุณพ่อ”

เจ้าคุณปิ้งนี่ๆ ค้อนขยับ

“ทะลิ่ง” แล้วท่านก็เดินตรงไปที่ตึกใหญ่บนพิมพ่าที่เสี่ยตี
ทำให้ท่านต้องกระโจนลงไปในคู

อาเสี่ยกิมหงวนเรียกนักขับรถแข่งทั้งสองคนเข้ามาหาเขา

และกล่าวขึ้นอย่างเป็นการเป็นการ

“แกสองคนเอารถไปซ่อมได้ เอารถหมายเลข 1 ไปก็แล้ว
กัน แล้วผลัดกันขับ หมายเลข 2 ให้อายแหว่กับหมูโกลยทำห้าม
ล้อให้เรียบร้อย โนน...ไปขับทางถนนซูเปอร์ไฮเวย์เป็นดีที่สุด
และอย่าใช้ความเร็วเกิน ๖๐ ไมล์ อดใจไว้ขับเร็วๆเมื่อตำรวจ
จราจรเขาเปิดสนามให้ซ่อมคือวันมะรืนนี้ ใส่มวกใส่แว่นเสีย
ให้เรียบร้อย แล้วก็นั่งรถไปด้วยกันอย่างทะเลาะหรือกั๊กกันล่ะ”

สมนึกหันมามองคุณพแล้วเสะยะยิ้ม

“เฮะ เตี่ยนึกว่าเราเป็นหมาเฮะ เตือนเราไม่ให้กั๊กกัน”

คุณหญิงวาดเดินเข้ามาหานักขับรถแข่งทั้งสอง

“ระวังให้มากนะลูกนะ ตามถนนรถมันแยะ คนเดินถนนก็
มาก ย่าอดเป็นห่วงเจ้าไม่ได้ ไม่รู้ว่าจะเข้าแข่งกับเขาทำไม
รางวัลกล่องนูหรี่มันจะก็สตกค์เซียว”

นิกรแหกปากหัวเราะลั่น

“กรังค์ปรีชักรับ ไม่ใช่กล่องนูหรี่ ฮะ ฮะ เซยจ้ง”

คุณหญิงวาดทำตาเซียว

“นี่โหมละ เสื่ออยู่ดี ๆ เอาไม้มาเหย่เสื่อ ประเดี้ยวแม่ค่าสาม
วันสามคืนให้อายหมาเล่นเท่านั้นเอง ฉันไม่ใช่ฝรั่งมังค่าโวย แก
จะมาเอาอะไรกับคนอย่างฉัน เคยเรียนฟุคฟิดฟอไฟกับเขาที่ไหน

แล้วก็คำว่าเซ่นจะขอเสียที่เถอะวะ อย่างไรก็ตามก็เป็นพี่สาวของฉันและเป็นญาติผู้ใหญ่ของแก ถึงแม้ว่าพี่เซจะล่องลับไปนานแล้วก็ตาม”

เข้าหัวนำหมวกครอบศีรษะและแว่นตามาให้พี่กับสมนึก สองสหายหนุ่มสวมหมวกสวมแว่นเสร็จเรียบร้อยก็พากันเดินไปที่รถแข่งหมายเลข 1 และขึ้นไปนั่งเบียดเสียดกันบนรถแข่งสี่ฟ้านั้น ศาสตราจารย์ดำรงวิงเหาะๆเข้าไปหา

“อย่าลืมว่าถ้าจะเปลี่ยนเกียร์สามและสี่ ต้องให้รถมีความเร็ว ๓๐ ไมล์ขึ้นไป เหยียบคลัชไม่ต้องจมเพราะกันกับพ่อตั้งคลัชไว้ดีแล้ว คูชิ น้ำมันมีเท่าไร”

ร.อ.นพซึ่งทำหน้าที่เป็นคนจับเอี๊ยมมือเปิดสวิตซ์ไฟ ทำให้เครื่อง ๖ สูบถูกสตาร์ทขึ้นทันที เขามองดูมาตรวัดน้ำมันแล้วบอกศาสตราจารย์ดำรง

“ฟูล”

“ดีแล้ว ในราว ๒ ชั่วโมงกลับมาบ้าน ถ้าจับเพลินน้ำมันหมดอย่าเติมน้ำมันตามปั้มเป็นอันขาด รถสองคันนี้เราเตรียมน้ำมันพิเศษไว้แล้ว ใช้เบนซินพลังซ้างหรือน้ำมันเชื้อเพลิงแบบเดียวกับที่รถถังใช้”

รถแข่งสี่ฟ้าหมายเลข 1 เคลื่อนออกจากที่แล้ว คนสวนคน

หนึ่งรีบเปิดประตูรั้วหน้าบ้านทันที ผู้คนที่ยืนดูอยู่นอกรั้วประมาณ ๕๐ คนต่างรีบหลบเข้าข้างทางเพื่อเปิดทางให้รถแข่งหมายเลข 1 ผ่านออกไป

เมื่อรถคันนี้ผ่านไปทางไหน ประชาชนก็พากันมองดูด้วยความสนใจและพอใจทุกคน รู้ดีว่าเจ้าหนุ่มหน้าเป็นทั้งสองคนที่แต่งกายแบบนี้มักขับรถและนั่งคู่กันในรถคือ ร.อ.นพ และ ร.อ.สมนึก นายทหารหนุ่มที่สาวสวยวัยรุ่นตลอดจนกระทั่งสาวแก่แม่เฒ่ามากมายอยากจะเป็นคู่ครองของเขา นพขับรถไปทางพระโขนงเลี้ยวเข้าซอยคลองตันไปทางหัวหมาก ถ้าตอนใดถนนว่าง นพก็ขับเร็ว ถึงแม้รถคันนี้ไม่มีแตร แต่เสียงเครื่องยนต์ก็ดังมาก ผู้คนได้ยินเสียงก็รีบหลบ รถแข่งหมายเลข 1 ผ่านหัวหมากเลยไปทางอำเภอบางกะปิ เลี้ยวซ้ายไปตามถนนลาดพร้าว มาออกถนนพหลโยธินบ้ายหน้าไปทางสนามบินดอนเมือง ซึ่งสองสายตั้งใจจะนำรถไปขับเล่นโดยใช้ความเร็วสูงภายในบริเวณกองทัพอากาศ

พอผ่านหน้าวัดพระศรีมหาธาตุและรถแข่งหมายเลข 1 กำลังวิ่งไปด้วยความเร็ว ๔๐ ไมล์ รถสปอร์ตสีแดงเพลิงคันหนึ่งก็แซงปราดขึ้นหน้าไป หญิงสาวซึ่งนั่งอยู่ในรถตามลำพังหันมาโบกมือให้ เป็นการท้าทายให้ ร.อ.นพ ประลองความเร็วกับ

หล่อน

“กวาดเลนนะอายดี”

“เอาเลย”

เท่านั้นเอง รถแข่งสีฟ้าก็ไล่ติดตามรถสปอร์ตจากัวร์ไปอย่างรวดเร็ว หญิงสาวมองดูในกระจกมองหลังแลเห็นรถแข่งไล่กระชั้นชิดเข้ามาหล่อนก็เหยียบคันเร่งลงไปอีก

การประลองความเร็วเป็นไปอย่างสนุกสนาน เพียงครู่เดียว นพก็แซงขึ้นหน้าหล่อนได้ และทิ้งรถจากัวร์ไถลออกไปทุกที แต่แล้วก็เกิดอุบัติเหตุขึ้น

ชาวนาในวัยกลางคนคนหนึ่งวิ่งข้ามถนนตัดหน้ารถแข่งในระยะกระชั้นชิด ร.อ.นพ ตกใจร้องขึ้นดังๆ

“เฮ้ย!”

เขาหักพวงมาลัยหลบไปทางขวาเพื่อไม่ให้รถชนชายผู้นั้นถึงแม้ถนนว่าง แต่รถแข่งก็เสียการทรงตัวพุ่งลงไปใ้ในคูข้างถนนที่งๆที่นพเหยียบเบรกเต็มที

“โครม”

เสียงกริ่งโทรศัพท์ในห้องโถงของบ้าน ‘พัชรภรณ์’ ดังขึ้นในเวลา ๑๑.๐๐ น. ขณะที่คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมก็ฯ

นั่งรวมกลุ่มสนทนากันเกี่ยวกับการแข่งรถครั้งดีปรีซ์ ซึ่งทุกคนต่างก็เป็นกรรมการในการแข่งรถครั้งนี้

เสี่ยหวนเข้าใจว่าพวกนักธุรกิจคนใดคนหนึ่งคงจะโทรมาถึงเขาเกี่ยวกับราคาของรูปพรรณ เขารีบลุกขึ้นเดินไปที่โต๊ะเครื่องโทรศัพท์ และยกหูโทรศัพท์เครื่องภายนอกสถานที่ขึ้นมา

“ฮัลโหล.....บ้าน ‘พัชรภรณ์’ ครับ พันเอกกิมหวนพูด ไหนครับ โรงพยาบาลภูมิพลหรือครับ...กรุณาพูดดีๆ หน่อยครับ ดายคาทีหรือครับ อ้อ...คอกหักไปคนหนึ่ง คอชันไปคนหนึ่ง...อาการหนักหรือครับ มีหวังไหมครับ...ถ้าไม่มีหวังผมจะได้ติดต่อกับสัปเหร่อให้เขาเอาโลงและรถศพไปรับศพว่าไงนะครับ...ครับๆๆๆ...ครับๆๆๆ...ครับๆๆๆ...เลิกกันนะครับขอบคุณครับหมอ”

อาเสี่ยวางหูโทรศัพท์ลงบนเครื่องของมันตามเดิม และเดินเข้ามาหาคณะพรรคของเขา

“มีข่าวดีจากโรงพยาบาลภูมิพลว่ะ เรืออากาศเอกกนก นายแพทย์ของ ทอ. เขาบอกมาว่า เจ้านพกับอ้ายดีขับรถลงไปแช่เย็นในคูข้างถนนพหลโยธิน ห่างจากหน้าวัดพระศรีมหาธาตุราว กิโลเมตรกว่าๆ”

ทุกคนสะดุ้งเฮือกไปตามกัน นิกρχัดออกมาโศไหญ่

“โธ – ลูกพ่อ เห็นหน้ากันหลัดๆเพ่งทิ่งเสียแล้ว ฟังแกพูด
โทรศัพที่รับคำว่าครึบๆ เหมือนกับเปิดมันรื่องหาตัวเมียก็นึก
เฉลียวใจอยู่แล้ว โธๆๆ”

“อย่าฟังหัวเราะ” เสี่ยหงวนตวาดลั่น “ใครบอกแกว่าตาย
ละ คนอย่างเจ้านพกับเจ้านิกมันยังจะอยู่ไถเราไปอีกนานจนกว่า
โลกกลมฟ้าทะเลาย” พุดจบเขาก็นั่งลงบนเก้าอี้วมตัวหนึ่ง

“พุดให้มันรู้เรื่องหน่อยไวย้อัยหงวน” เจ้าคุณปัจจนิกฯ
กล่าวขึ้นอย่างโมโห “มันยังงั๊งกันแน”

อาเสี่ยยิ้มให้ท่านเจ้าคุณ

“คือยังงั๊งรับ หมอเขาโทรมาบอกว่า เจ้านพกับเจ้าตี ขับ
รถแข่งลงไปนอนแช่เย็นอยู่ในคู พลเมืองดีช่วยกันส่งตัวไป
โรงพยาบาลทหารอากาศ พลเมืองเสียช่วยกันยัดข้าวของเงินทอง
ในตัวอ้ายสองคนนั้นไปหมด หมอเขาบอกว่าเจ้านพแขนขวาหัก
ส่วนอ้ายตีขาข้างขวาแตก”

“โธ้ย!” ทุกคนนอกจากเสี่ยหงวนอุทานขึ้นพร้อมกัน

แล้วศาสตราจารย์ดิเรกกล่าวขึ้น

“ถึงกับนัยน์ตาแตกเชียวระะ”

“ตาตุ่มไวย ไม่ใช่นัยน์ตา หมอเขาบอกว่าตาตุ่มข้างขวา

แตกเพราะกระแทกกับของแข็งในรถ แล้วก็ศีรษะแตกทั้งสองคน
แต่อาการไม่ถึงกับสาหัส”

นิกรสะอื้นดังๆ

“โธ่ – นึกว่าตายไม่ยกตาย ฮือ ฮือ”

“เฮ้ย” พลตวาด “แกจะทะเล้นไปถึงไหนวะ รีบแต่งตัวไป
โรงพยาบาลเดี๋ยวนี้ รตราเป็นยังไงบ้างก็ไม่ว่า ถ้าซ่อมไม่ทันก็คง
เข้าแข่งได้เพียงคันเดียว ไปเถอะพวกเรา ให้ย้ายน้สกับดำรงมัน
ตามไปด้วย”

รถแข่งสีฟ้าหมายเลข 1 ได้รับความเสียหายไม่มากนัก นาย
พลดิเรกได้นำรถไปซ่อมที่หน่วยซ่อมยานพาหนะของ
กองทัพบกโดยด่วน ส่วน ร.อ.นพ กับ ร.อ.สมนึก ศาสตราจารย์
ดิเรกได้นำตัวมารักษาที่บ้าน อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นนี้ ทำให้ลูกชาย
ของนิกรแขนขวาหักต้องเข้าเฝือก ส่วนลูกชายของเสี่ยหงวน ขา
ข้างขวาแพลงและมีบาดแผล สองสหายหนุ่มศีรษะแตกเป็นแผล
เพียงเล็กน้อย

อย่างไรก็ตาม นพกับสมนึกจะต้องใช้เวลารักษาตัวเกือบ
ครึ่งเดือน อย่างไรก็ตาม ไรท์หายไม่ทันวันแข่งรถ จำเป็นต้องหากคนแทน

“ให้เจ้าน้สแทนเจ้านพ และให้ดำรงแทนเจ้านี้ก็ดีไหม”

ศาสตราจารย์ดิเรกออกความเห็นเช่นนี้

พลว่า “พนัสมันอาจจะใจร้อนและโมโหร้ายชั่วจะง่าย ๆ ถ้า
ถูกนักแข่งรถขับกันทำหรือแกลิ่งมัน ดีไม่ดีมันอาจจะขับรถพุ่ง
เข้าชนเขาบรรลัยไปด้วยกันก็ได้ ส่วนดำรงนัยน์ตามันสั้นเหมือน
อย่างแก จะขับรถแข่งได้อย่างไร ขับรถเก่งจนขายแก่กระเด็นไป
ตั้งสองเมตรมันยังไม่รู้”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ สบตา กับเสี่ยหงวนท่านก็กล่าวขึ้น

“แกกับอ้ายกรนั่นแหละ ขับแทนลูกชายของแก”

เสี่ยหงวนยิ้มอาย ๆ

“แหม – อย่าเลยครับ ผมไม่มีความสามารถ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“เรื่องความสามารถนะ ทุกคนมันก็มีด้วยกันทั้งนั้น แต่ผม
กับอ้ายหงวนคงสู้ นักแข่งรถอาชีพไม่ได้ เพราะแต่ละคนที่
เดินทางมาแข่งรถล้วนแต่นักขับรถฝีมือเยี่ยมทั้งนั้น รถของเขาก็
ดีกว่ารถของเรา เพราะเขาสร้างขึ้นสำหรับแข่งโดยเฉพาะ”

พลยิ้มให้นิกร

“อย่าถ่อมตัวหน่อยเลยวะ กันเห็นด้วยที่คุณอาจจะให้แก
สองคนขับรถแทนลูกของแก”

“ว่า” นิกรคราง “เมื่อกันก็อ้อมหวังเป็นม่ายนะซีโว้ย ขับ

รถแข่งนะ พอออกสตาร์ทขยมบาลก็คว่ำคอไว้แล้ว เกิดชนกันหรือ พลิกคว่ำตอนเลี้ยวก็เพิ่งถึง ๕๐ เปอร์เซ็นต์ แกขับเองซิวะ แกกับคุณพ่อขับคนละคัน”

พลหัวเราะหึๆ

“กันยอมรับว่าความสามารถของกันในการขับรถตู้แกและ อ้ายหงวนไม่ได้”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ พุดเสริมขึ้น

“ก็นั่นนะซี อาแก่จมนุ่นนี้แล้ว จะให้ขับรถแข่งจะไหวหรือ เพียงแต่นั่งรถเร็วๆ ลอยข้ามสะพานยังเสียวท้องน้อย เขียวแทบ ราว.....”

“ออไร้ออไร้” ศาสตราจารย์ดิเรกพุดยิ้มๆ “ผมเองเคยเขี้ยว แดกบ่อยๆเมื่อนั่งรถที่ใช้ความเร็วสูงและข้ามสะพานโดยไม่ลด ความเร็ว แต่ถ้านั่งเครื่องบินแล้วไม่รู้สึกอะไร”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นตึก พลกับศาสตราจารย์ดิเรกและเจ้า คุณปัจฉินึกๆ ต่างสนับสนุนให้อาเกี่ยวกับนิกรขับรถแข่งทั้งสอง คันนี้แทนสมนึกและนพ ในที่สุดสองสหายก็ตกลงรับคำ

“ตกลงไว้อพล” นิกรพุดในท่าทางทรนง “กันจะขับรถ หมายเลข ๑ เอง และให้อ้ายหงวนขับรถหมายเลข ๒ กันกับอ้าย หงวนคนใดคนหนึ่งจะต้องชนะเลิศ ขับรถแข่งมันจะยากอะไร

ขับเกวียนยังจะยากกว่า”

“คุยโม้แล้ว” ท่านเจ้าคุณพูดยิ้มๆ

นิกรหัวเราะหน้าเป็นตามเคย

“ไม่ได้โม้ครับ พูดจริงๆ ผมจะเจริญรอยตามแบบท่านพี่ระ ผมจะขึ้นหน้าคู่ต่อสู้ตอนเลี้ยว ผมจะเลี้ยวแบบยกล้อ เข้าทางตรง ผมจะคุมไว้ แข่งเพียง ๑๖ นาทีเท่านั้น ไม่ทันเหนื่อย”

พลหัวเราะออกมาดังๆ

“สิบหกชั่วโมงนะ ไร่ย์อำยกร ไม่ใช่ ๑๖ นาที”

นิกรนัยน์ตาเหลือก

“สิบหกชั่วโมง”

“เออ เริ่มแข่ง ๕ โมงและสิ้นสุดในเวลาหนึ่งนาฬิกาของ วันรุ่งขึ้น”

“ว่า” นิกรคราง “แล้วปวดท้องเยียวปวดท้องทุ้งจะทำอย่างไร”

นายพลดิเรกพูดเสริมขึ้น

“พี่เลี้ยงของนักขับรถเขาจะเตรียมสถานที่ไว้ริม สนามแข่งรถเพื่อทำการเปลี่ยนยาง เดิมเชื้อเพลิงและน้ำมันเครื่อง ให้นักขับรถกินอาหารหรือเครื่องดื่ม มีที่ถ่ายหนักเอาไว้พร้อม”

“นั่นแหละ ค่อยยังชั่วหน่อย เรื่องถ่ายสำหรับกัน ถึงแม้กัน

ถ้าวันละหลายครั้งก็พอจะแก้ไขได้ เอากระโถนใส่ไปในรถก็
แล้วกัน กันขับไปอ้อไปหรืออึไปคนดูไม่รู้หรือเพราะรถมันแล่น
เร็ว ถ้าเสร็จก็ยกกระโถนสาธิตไปทางหลังรถ ใครกวัดกันมาก็
เลอะเทอะเปรอะเปื้อนเอง ฮะ ฮะ สนุกแน่ หรือยังไงอ้ายหงวน”

อาเลี้ยมด้วยมุมปากข้างขวา

“แกอย่าพูดเล่นเลยวะ กันรู้สึกหนักใจไม่น้อยที่กันจะเข้า
แข่งรถชิงรางวัลครั้งประวัติศาสตร์เวลานี้ เพราะกันไม่ได้เตรียมตัวมาแต่
แรก อย่างไรก็ตาม กันจะใช้ความพยายามจนสุดความสามารถ
เพื่อชื่อเสียงของคนไทยและประเทศชาติของเรา พรุ่งนี้เขาเปิด
สนามให้ซ้อมรถและหาความชำนาญในทางวิ่ง อย่าลืมว่าเรา
จะต้องตื่นนอนตอนสี่นาฬิกาแล้วนำรถไปซ้อม”

นิกรฟันยิ้ม

“แกไปซ้อมคนเดียวก็แล้วกัน ตอนตีสี่กำลังนอนสบาย
ที่สุด สำหรับกันไม่ต้องซ้อมก็ได้ รับรองว่าวันแข่งจริงๆติด
อันดับแน่ๆ”

พลพูดเสริมขึ้น

“อันดับโหล่นะซี”

“นั่นนะซี กันก็ว่ายังงั้นแหละ” นิกรพูดเสียงหัวเราะ

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ต่างลุกขึ้นพากัน

เดินรวมกลุ่มออกไปทางหลังตึกเพื่อไปเยี่ยมชมพบกับสมนึกซึ่งนอนป่วยอยู่ที่ตึกเล็ก และตามเวลาที่กล่าวนี้ นवलละออกกับประไพอยู่ที่ตึกหลังนั้นด้วย ฝ่ายพยาบาลลูกชายของหล่อนอย่างใกล้ชิด

ตำรวจจราจรได้เปิดโอกาสให้นักแข่งรถซ้อมฝีมือในตอนรุ่งอรุณวันนั้นจาก ๖.๐๐ น. ถึง ๘.๐๐ น.

ตอนแรกจะเปิดให้ซ้อมตอน ๔.๐๐ น. ถึง ๖.๐๐ น. แต่ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยไม่เห็นด้วย เกรงว่านักขับรถแข่งจะได้รับอุบัติเหตุ เพราะเวลา ๔.๐๐ น. ยังมีคอกอยู่ถึงจะมีแสงไฟริมถนนก็ไม่สู้จะปลอดภัยนัก จึงเลื่อนเวลาซ้อมเป็น ๖.๐๐ น. ถึง ๘.๐๐ น. ซึ่งตำรวจจราจรได้ประกาศให้ทราบล่วงหน้า เพราะจะต้องปิดถนนราชดำเนิน ถนนหน้าพระลาน และถนนรอบบริเวณสนามหลวง

ประชาชนนักนิยมดูรถแข่งต่างแห่กันมาดูการฝึกซ้อมแน่นขนัดที่สนามหลวง และถนนราชดำเนิน มีประชาชนหญิงชายยืนจับกลุ่มมองดูรถแข่งแบบต่างๆที่วิ่งมาด้วยการวิ่งชิดขวา บางคันก็ทำความเร็วสูงมาก แต่บางคันก็แล่นทดสอบรถของเขาและสำรวจทางวิ่งให้รู้แน่ว่าตอนใดเป็นทางเลี้ยวหรือทางตรง ควรจะ

ใช้ความเร็วขนาดไหน

รถแข่งสีฟ้าหมายเลข 1 ซึ่งขับโดย พ.อ.นิกร และรถแข่งสีฟ้าหมายเลข 2 ขับโดย พ.อ.กิมหงวน ได้ออกวิ่งคู่กันจากเส้นสตาร์ทด้วยความเร็วค่อนข้างสูง เสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่ม รถทั้งสองคันออกจากหน้าแม่พระธรณีบีบมวยผมตรงมายังพระบรมมหาราชวังและแล่นคู่กันมา เลี้ยวขวามุมพระบรมมหาราชวัง เลาะสนามหลวงไม่อ้อมวงเวียน ผ่านสนามสามเหลี่ยมตัดเข้าวงในสนามหลวง ตรงมาทางถนนพระจันทร์ ผ่านหน้าหอประชุมธรรมศาสตร์ ผ่านหน้าพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เลี้ยวขวาผ่านอนุสาวรีย์ราชดำเนิน

เมื่อรถแข่งสีฟ้ามีเครื่องหมายธงไตรรงค์อยู่ที่ตัวถังรถทั้งสองข้างและหมายเลขประจำรถผ่านไปทางไหน พี่น้องชาวไทยต่างก็ตบมือให้เกียรติและร้องตะโกนลั่นอย่างพร้อมเพรียงกัน

“ไทยแลนด์ ๆ ๆ ๆ”

รถแข่งทั้งสองคันผ่านอนุสาวรีย์ประชาธิปไตยไปได้เพียงเล็กน้อย กิมหงวนก็เหยียบคันเร่งบังคับรถของเขาให้แล่นขึ้นหน้ารถหมายเลข 1 ของนิกร ตอนนี้อง รถอัลฟา โรมีโอ สีเขียว แก่คันหนึ่งซึ่งขับ โคนนั๊กแข่งรถชาวอิตาลีเสียฝีมือเยี่ยมคนหนึ่ง

ก็แข่งปราดขึ้นหน้าไป แต่แล้ว นายปิ่นโต มักกะโรนี นักแข่งรถชาวอิตาลีก็ลดความเร็วของรถลง ยั่วให้สองสหายไล่กวาดเขา

หมวกที่สวมศีรษะและครอบปิดใบหน้าของนิกรกับกิมหงวนนั้นใช้หมวกนักบิน มีวิทย์พูดติดต่อกันได้ ดังนั้นนิกรกับเสี่ยวหงวนจึงพูดคุยกันมาตลอดเวลา และพูดเบาๆ ไม่จำเป็นต้องตะโกนพูดกัน เพราะไมโครโฟนที่อยู่ในหมวกมีความไวมาก เครื่องวิทย์ที่ใช้พูดติดต่อกันก็มีคุณภาพยอดเยี่ยม ซึ่งศาสตราจารย์ดิเรกสร้างมันขึ้นให้สองสหายใช้ในการแข่งรถครั้งนี้

“เฮ้ย อ้ายนักแข่งชาวอิตาลีคนนั้นมันเขี่ยเรานี้อหว่า” นิกรพูดกับอาเสี่ยว “แกแสดงลวดลายนักขับรถชั้นเซียนให้คนดูหน่อยได้ไหม”

“แสดงยังไง” อาเสี่ยวถาม

“ไล่กวาดมันและพุ่งเข้าชนมันซิอะ”

“จะดีหรือเพื่อน แกแสดงเองดีกว่า กันไม่อยากจะตายหรอก”

นายปิ่นโต มักกะโรนี นักแข่งวัย ๓๐ ปี ขับรถซิดขาวของถนนราชดำเนิน ปล่อยให้อาเสี่ยวกับนิกรแซงซ้ายผ่านเขาขึ้นไป แล้วเขาก็ไล่กวาดอีก ขับปาดหน้ารถนิกรและกิมหงวนทั้งสองคัน พวกคนไทยที่ยืนดูอยู่หน้าศาลาเฉลิมไทยแลเห็นเช่นนั้นก็นึก

โมโหเดือด ร้องตะโกนหนุนสองสหายขึ้นพร้อมๆกัน

“ไทยแลนด์ราวี.....ไทยแลนด์ราวี.....ไทยแลนด์
ราวี”

คำเชียร์ประโยคสั้นๆนี้เอง ทำให้เสียงหวนเกิดขั้วะขึ้นมา
เขาเหยียบคันน้ำมันลงไปและพุดกับนิกรเพื่อนเกลอของเขา

“แกคอยคุนะอ้ายกร กันขั้วะแล้ว”

อาเสียวเร่งเครื่องยนต์เต็มที แชนงขึ้นหน้านายปิ่นโต
มักกะโรนี บนสะพานผ่านฟ้าแล้วตัดหน้ารถนายปิ่นโต
มักกะโรนีบ้าง มีหน้าซำยังเหยียบห้ามล้อเต็มแรง นักแข่งชาวอิ
ตาลีเยนขับรถที่อเข้าไปรถแข่งหมายเลข 2 แล้วหักพวงมาลัย
หลบไปทางขวาด้วยความตกใจ เท่านั้นเอง รถอัลฟา โรมิโอ ก็พุ่ง
เข้าชนราวสะพานผ่านฟ้าทางด้านป้อมพระกาฬเต็มแรงเสียง
สนั่นหวั่นไหว

“โครม”

รถอัลฟา โรมิโอ ลอยตะลิวลงไปโคลงในท่าควงส่วาน
ทำให้ผู้ที่แลเห็นออกสั่นขวัญแขวนไปตามกัน เสียงหวนขับรถ
ผ่านไปถนนราชดำเนินนอกแล้วพุดกับนิกรซึ่งขับรถหมายเลข 1
ติดตามมา

“เป็นยังไงอ้ายกร ก็นำให้นักแข่งชาวอิตาเลียนลงไปนอน
แช่เย็นอยู่ในคลองแล้ว ตายหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“คงเพิ่งถึงแน่ น้ำในคลองมากเสียด้วย ก็น่าเห็นทั้งรถทั้ง
คนจมหายไปใต้น้ำ”

รถแข่งสี่ล้อทั้งสองคันแล่นไปตามถนนราชดำเนินด้วยความเร็วประมาณ ๘๐ ไมล์ ซึ่งก็นับว่าค่อนข้างเร็ว มีรถแข่งหลายคันแล่นสวนทางมา ข้างก็ขับเร็ว ข้างก็ขับช้า นึกกับกิมหงวนบังคับรถข้ามสะพานมัจฉานโดยไม่ยอมเบารถ เพียงครู่เดียวก็มาถึงพระบรมรูปทรงม้า ต่างก็เลี้ยวซ้ายตามแนวกระสอบทรายที่วางกองรองซ้อนกันทางด้านหลังพระบรมรูป แล้วรถแข่งทั้งสองคันก็แล่นย้อนกลับมาทางเก่า ความเร็วของรถค่อยๆ ลดลงตามลำดับ ประชาชนที่ได้แลเห็นรถแข่งสองคันนี้ต่างชื่นชมยินดีไปตามกัน

ที่เส้นสตาร์ทและเส้นชนะที่หน้าแม่พระธรณีบิดมวยผมรถแข่งหลายคันจอดอยู่เรียงรายริมถนนราชดำเนินทั้งสองฟาก นักข่าวพร้อมด้วยตากล้องถือโอกาสสัมภาษณ์นักแข่งรถชาติต่างๆ แล้วก็ถ่ายภาพไว้เพื่อนำลงในหน้าหนังสือพิมพ์ฉบับพรุ่งนี้ ขณะนี้เป็นเวลา ๗.๐๐ น.เศษ ผู้คนเคลื่อนกลาตไปหมดทั่วบริเวณนั้น และคนดูหลายพันคนขึ้นไปนั่งดูบนอัฒจันทร์อย่าง

สบายไม่ต้องเสียค่าที่นั่งเพราะเป็นการซ้อมไม่ใช่แข่งจริง

เมื่อรถแข่งของสองสหายแล่นมาจอดีรมสนามหลวง นักข่าวและช่างภาพหลายคนก็เฮโลเข้ามารุมล้อม ซึ่งนักข่าวและช่างภาพทุกคนต่างรู้จักคุ้นเคยกับนิกรและเสี่ยหงวนมานานแล้ว

“ผู้การซ้อมปล่อยเต็มที่หรือเปล่าครับ” นักข่าววัยกลางคน ซึ่งเป็นนักเลงมักถ่าถามสองสหายอย่างนอบน้อม

นิกรว่า “ก็ไม่ได้ขับเร็วอะไรนักหรอกครับ”

“ขนาดขี่ดิ่งๆวิ่งเพียงสองสลึงไซ้ใหม่ครับ”

เสี่ยหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“ครับ เราขับเร็วในราวสองสลึงเท่านั้น”

“ถ้ายังงั้นก็ยังไม่เหลืออยู่ในมืออีกมาก ผู้การซ้อมรอบสนามหรือยังครับ”

“ครับ ซ้อมหนึ่งรอบพอดี”

“เวลาดีใหม่ครับ แล้วรถของผู้การสมบูรณ์เต็มที่ไซ้ใหม่ครับ ผมเกรงว่าดินปลายจะหมดเพราะตัวเล็กกว่าเขา ถ้าอย่างไรในตอนแรกผู้การทั้งสองขี่คุ่มๆไว้ก่อนนะครับ พอเลี้ยวโค้งวัดเบญจก็ปล่อยเต็มที่”

สองสหายต่างมองดูหน้ากัน แล้วนิกรก็กล่าวกับนักข่าวซึ่งตกเป็นทาสกีฬาฆ่าแข่งอย่างถอนตัวไม่ออก”

“มีตัวอะไรดีๆบอกผมบ้างซีครับ”

นักข่าวยิ้มอายๆ

“ตอนนี้ยังบอกไม่ได้หรอกครับ เพราะพุงนี้เข้เข้ามาที่เขาสู้อจะซ้อมทำเวลาอีก ถ้าผู้การอยากรู้แน่ๆ วันอาทิตย์พบกับผมที่แกรนด์แอสตันซีครับ รับรองว่าดูเหงๆ”

นักข่าวสาวคนหนึ่งสัมภาษณ์เสียหงวนบ้าง

“ผู้การгимหงวนมั่นใจไหมคะว่าเสาร์นี้ ผู้การจะได้รับรางวัลกรังด์ปรีซ์เป็นแชมป์โลกนักขับรถแข่งประจำปี ค.ศ. ๑๙๖๗ นี้”

นิกรยิ้มให้หล่อนและตอบสั้นๆด้วยเสียงหนักแน่น

“แหงแชะครับ”

สาวใหญ่วัย ๓๕ ขวบหรือเหยี่ยวข่าวสาวสะอืดโยย

“ผู้การหมายความว่าอะไรคะ คำว่าแหงแชะ”

“ก็ชนะแหงๆนะซีคุณ”

“อะไรทำให้ผู้การมั่นใจอย่างนี้คะ”

นิกรว่า “เป็นความรู้สึกของนักกีฬาทุกคนแหละครับ ถ้าเราไม่หวังในชัยชนะ คิดว่าสู้เขาไม่ได้ เราจะเข้าแข่งขันกับเขาทำไม”

หล่อนยิ้มเล็กน้อยพลางจดคำสัมภาษณ์ลงในสมุดโน้ตของ

หล่อน แล้วเหยี้ยวข่าวสาวก็เปลี่ยนสายตามาที่เสี่ยหงวน

“ผู้การгимหงวนละคะ รู้สึกหนักใจบ้างไหมคะ”

“หนักใจเหมือนกันครับ”

“กลัวจะสู้เขาไม่ได้หรือคะ”

“ไม่ใช่หรอกครับ ที่หนักใจก็เพราะคุณเป็นนักข่าวที่สวยงามและมีเสน่ห์มาก แต่งเนื้อแต่งตัวก็สะอาดตา ขายปลาร้าค้างปีที่บ้านผมยืนอยู่ในกลุ่มพรรคพวกของผมทางฝั่งโน้นและกำลังจ้องมองคุณราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง คุณกรุณาไปสัมภาษณ์นักแข่งต่างชาติเถอะครับ เมียผมเขาไม่เหมือนคนอื่น เวลาเขาหึงขึ้นมาเขาไม่ยอมฟังเหตุผลอะไรทั้งนั้น”

นักข่าวสาวหัวเราะเบาๆ

“ก็เหมือนกับภรรยาของท่านผู้ใหญ่อีกหลายท่านที่เคยหึงเคียดขึ้นมาแล้ว ขอโทษเถอะค่ะผู้การ คุณนายยืนอยู่ทางไหนคะ”

“โน้นยังไงละครับ มีตาแก่อ้วนเตี้ยพุงพลุ้ยหัวล้านเหมือนนกตะกรุมยืนอยู่ด้วย”

“ยังงั้นเดี๋ยวจะไปขอสัมภาษณ์คุณนายของผู้การค่ะ”

“ครับ เชิญครับ”

การซ้อมรถแข่งยังดำเนินอยู่ มีรถแข่งแล่นผ่านหน้าไป

ตลอดเวลา เสียงเครื่องยนต์ครางกระหึ่มดังกึกก้องเมื่อถึงตอน
เลี้ยวที่สนามสามเหลี่ยม หรือตอนทางเลี้ยวด้านอนุสาวรีย์ทหาร
อาสาสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง เสียงล้อรถบดถนนดังเอี๊ยดได้ย็น
ฉับ รถมอเตอร์ของชาวอเมริกันคนหนึ่งหลุดเข้าไปในบริเวณ
อนุสาวรีย์นั้น แต่เคราะห์ดีที่นักขับรถไม่ได้รับอันตราย คนดู
ที่มาชมการแข่งขันต่างตื่นตัวไปตามกัน และคิดว่าในวันแข่ง
จะต้องมาดูการแข่งขันชิงรางวัลครั้งพิเศษให้จงได้ ถ้าเงินไม่มีก็
จะหาข่าวของไปจ่านำไว้ก่อน เป็นตายอย่างไรก็ต้องมาดูแข่งรถ
ให้ได้ เพื่อมาเชียร์นักขับรถคนไทยทั้งสองคน

หนังสือพิมพ์รายวันต่างเสนอข่าวความเคลื่อนไหว
เกี่ยวกับการแข่งรถ ‘ไทยแลนด์ กรังด์ปรีซ์’ ติดต่อกันมาทุกวัน
ร.อ.นพ. การุณวงศ์ และ ร.อ.สมนึก ไทยแท้ นักขับรถหนุ่มทั้ง
สองคนได้รับอุบัติเหตุรถแลบลงคลองทางหลักสี่ จึงต้องถอน
ตัวจากการแข่งขัน และให้บิดาของเขา คือ พ.อ.นิกร และ พ.อ.
กิมหงวน เข้าแข่งแทน ถึงแม้ว่านิกรกับกิมหงวนไม่ใช่คนหนุ่ม
ในวัยฉกรรจ์ แต่นายทหารทั้งสองนายนี้ก็ไม่แก่จนเกินไป มี
ชั้นเชิงในการขับรถแข่งได้ดีมาก

ในที่สุดวันสำคัญของกีฬาแข่งรถยนต์ของโลกก็ผ่านมาถึง

วันนั้น คือ วันเสาร์ที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๑๐ วันที่ประชาชนนับแสนเฝ้ารอคอยด้วยความตื่นเต้นที่จะได้ชมการแข่งขันรถชิงรางวัลกรังด์ปรีซ์

ตำรวจจราจรปิดสนามแข่งรถตั้งแต่เวลา ๖.๐๐ น. ลูกเสือเกือบ ๒,๐๐๐ คนและสารวัตรทหารบก เรือ อากาศ อีก ๓๐๐ คน ได้ร่วมมือกับตำรวจนครบาล ๘๐๐ คน ช่วยกันรักษาความสงบเรียบร้อย กันทางเข้าชมทุกแห่ง ป้องกัน บัตรเบ็ง บัตรหยัก หรือบัตรหน้าตาย ห้องขายตั๋วมีอยู่ทุกช่องทาง นับแต่มุมถนนศรีอยุธยาหน้าวังปารุสกวันและด้านวัดเบญจมบพิตร ด้านถนนพิษณุโลกตัดกับถนนราชดำเนิน เชียงสะพานมัฆวานรังสรรค์ มุมถนนวิสุทธิกษัตริย์ติดต่อกับถนนราชดำเนิน มุมแยกสะพานผ่านฟ้าทุกด้าน สีแยกอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย สีแยกคอกวัว เชียงสะพานผ่านพิภพลีลาทุกมุมถนน ทางด้านสนามหลวงอีกหลายแห่ง

พอแสงทองส่องฟ้า นักนิยมดูรถแข่งก็หลั่งไหลมาที่บริเวณสนามหลวงและถนนราชดำเนินอย่างมีดฟ้ามัวฝนสถานีโทรทัศน์ทั้งสองช่องเตรียมถ่ายทอดออกอากาศ นอกจากนี้วิทยุกระจายเสียงเสียงอีกหลายสถานีก็จะถ่ายทอดเสียงออกอากาศเช่นเดียวกัน

อัครจันทร์ที่นั่งสองฟากฝั่งถนนราชดำเนินตอนเส้นสตาร์ต มีประชาชนชาวยุโรปและอเมริกันตลอดจนชาติต่างๆเบียดเสียด เยียดชิดกัน ก่อนจะถึง ๘.๐๐ น. เจ้าหน้าที่จำหน่ายบัตรผ่านประตู ต่างตีปีกพื้บพื้รวบรวมหัวกันเอาตั๋วที่ขายแล้วมาขายอีก ด้วยการ สมรู้ร่วมคิดกับเจ้าหน้าที่เก็บตั๋วที่ประตู อย่างไรก็ตามก็คงจะล้มตาอำ ปากได้ในคราวนี้ เพราะบัตรผ่านประตูขายคืออย่างไม่คาดหมาย ผู้คนนับแสนหลังไหลเข้ามาในสนามแข่งรถตามช่องทางต่างๆ

ถนนราชดำเนินว่างเปล่า มีแต่รถของตำรวจแล่นผ่านไปมา เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย บนถนนราชดำเนินไม่มีรถจอด แม้แต่คันเดียว ริมถนนทั้งสองฝั่งมีกระสอบทรายกั้นตามทาง แยก และมีเชือกกั้นตลอดถนน ตำรวจกับลูกเสือและสารวัตรไม่ ยอมให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่วงล้ำออกมานอกเชือกเป็นอันขาด มีป้ายคำ ขวัญเขียนติดไว้หลายแห่งปรากฏข้อความสั้นๆ

“ตายไม่รับรอง”

เช้าวันนั้นท้องฟ้าเต็มไปด้วยเมฆฝน จึงมองไม่เห็นดวง อาทิตย์ ประชาชนต่างนำอาหารมารับประทานกัน บ้างก็ใส่ ปิ่นโตหรือภาชนะอื่นๆ มีกระตักน้ำแข็งและขวดน้ำดื่มมีมาด้วย เพราะการแข่งขันจะใช้เวลาถึง ๑๖ ชั่วโมงเต็ม คุณันให้คุ้ม ตั้งแต่

๕.๐๐ น. ถึง ๑.๐๐ น. ของวันใหม่

จีปวีลลีคั้นนั้นขับโดย ร.อ.พนัส พัชราภรณ์ โดยมี ร.อ.ดำรง นั่งอยู่ทางขวาของพนัส ข้างหลังรถคือ พล.ต.พล พัชราภรณ์ กับนายพลดิเรกและเจ้าคุณปัจจนึกฯ ทุกคนแต่งเครื่องแบบ สีกากีแกมเขียวคอแบะผูกเน็คไทสวมหมวกแก๊ปทรงหม้อตาล และมีโบว์กรรมการสีเหลืองติดที่หน้าอกเสื้อเหมือนกัน รถจีปคันนี้แล่นมาหยุดหน้ากองสลากกินแบ่ง ซึ่งบนบาทวิถีติดกับขอบถนนตอนนี้เป็นที่สำหรับพี่เลี้ยงของนักแข่งรถสามล้อชาติรวมทั้งชาติไทยด้วย

เจ้าคุณปัจจนึกฯ พาพลกับศาสตราจารย์ดิเรกและนายทหารหนุ่มทั้งสองคนลงมาจากรถจีปคันนั้น ตำรวจและสารวัตรทหารต่างตะเบะกันพิบพิบ เจ้าหัวในเครื่องแบบช่างเครื่องเสือกางเกงติดกันชุดสีดำสวมหมวกแก๊ปทรงอ่อน วิ่งเข้ามาหยุดยื่นชิตเท้าตรง ยกมือวันทยาหัตถ์ แล้วรายงานให้ พล.ต.พล ทราบ

“กระผม จำสิบโท หัว โหระพากุล หัวหน้าช่างเครื่องรถแข่งของชาติไทย ได้ประจำทำงานอยู่ที่นี่ มีช่างเครื่องผู้ช่วยของกระผมสองคน คือ สิบโท โทย และ นายสมาน เหตุการณ์เรียบร้อย ครับผม”

พล.ต.พล ยกมือวันทยาหัตถ์ค้ำบตอบแล้วกล่าวถาม

“น้ำมันเครื่อง”

“พร้อมครับ”

“เชื้อเพลิง”

“พร้อมครับ”

“แม่แรงยกรถและเครื่องมือซ่อมรถ”

“พร้อมครับ”

“ยางสำหรับเปลี่ยนรถทั้งสองคัน”

“พร้อมครับ”

“อาหารและเครื่องดื่ม สำหรับคนขับสองคน”

“พร้อมครับ ทุกอย่างพร้อมทั้งนั้น ส้วมชั่วคราวอยู่หลังซุ้มขายสลากเรียบริ่อยครับ มีกระดาษและน้ำพร้อม”

พล.ต.พลเยี่ยมให้เจ้าแห้ว แล้วพูดกับเจ้าแห้วด้วยเสียงปกติ

“ดีมาก อย่าลืมนะอ้ายแห้ว แกกับพรรคพวกของแกจะต้องทำงานอย่างรวดเร็วฉับพลัน คือทำงานแข่งกับเวลา และต้องรอบคอบ เป็นต้นว่าเปลี่ยนยางขันลูกล้อ และต้องคอยวัดยางให้มีความดันตามที่กำหนดไว้ อีกครึ่งชั่วโมงรถจะเริ่มแข่งแล้ว กระดานป้ายขอกรอบเอามาหรือเปล่า”

“เรียบริ่อยครับ รับประทานผมจะเขียนตัวเลขเป็นเลขไทย เหมือนพระองค์จุลฯ ทรงทำมาแล้วคอนท่านพิระเข้าแข่งคารา

ทอง อ้า – อ้ายพวกที่เลี้ยงที่อยู่ใกล้ๆกับเรารับประทานมันทำท่า
เขม่นเราเหมือนกันครับ”

นายพลดิเรกพูดเสริมขึ้น

“ก็ช่างเขาปะไร แต่อย่าขอมให้เขาบุกกรุกเข้ามาในแนว
เชือกกันเขตของเราเป็นอันขาด เพียงแต่เขาเอาทรายสักหนึ่งกำ
มือใส่ลงไปในถังน้ำมันเชื้อเพลิงของเรา รถทั้งสองคันก็ต้องออก
จากการแข่งขัน เพราะเครื่องยนต์ขัดข้อง เวลาเติมน้ำมันเบนซิน
และน้ำมันเครื่อง ตลอดจนน้ำระบายความร้อนต้องระวังให้มาก”

“รับประทานผมรับรองครับคุณหมอ พวกหนุ่มๆที่ยืนห้อม
ล้อมเขตของเรา ๕๐ คน รับประทานพวกนักเลงที่ผมจ้างมาครับ
รับประทานพวกฝรั่งที่เลี้ยงรถขึ้นเล่นสกปรก รับประทานเบน
เป็นก๊วยทပ်แน่ๆเชียวครับ หรือมายก็เจอเหล็กชุคซาฟต์”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวกับดำรงอย่างเป็นทางการ

“แกอยู่ที่นี่แหละนะดำรง ถ้าเครื่องยนต์ขัดข้องพวกที่เลี้ยง
แกไม่ตก แกจะช่วยเหลือ”

“ครับ ผมตั้งใจอยู่แล้วครับว่า ผมจะอยู่ควบคุมพวกที่เลี้ยง
ของเรา ผมกับอายนัสจะอยู่ที่นี้ครับ ถ้าเครื่องยนต์ขัดข้อง
เกี่ยวกับระบบไฟ อายนัสก็จะช่วยได้มาก”

ท่านเจ้าคุณยิ้มให้เจ้าแก้วและพี่เลี้ยงอีกสองคน

“อย่าตื่นเต้นและลูกสี่ลูกกลนเกินไป และจำไว้ว่า พี่เลี้ยงมีส่วนสำคัญที่ให้เราได้รับชัยชนะ”

เจ้าแห้วยิ้มเป็น

“รับประทาน ผมกับหมู โขยและสมาน เต็มที่เลยครับ”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ กับพลและศาสตราจารย์ดิเรกกลับไปขึ้นรถจี๊ปคันนั้น แล้วก็มองดูธงไตรรงค์ของเราที่ปักอยู่ในที่พักของพี่เลี้ยงอย่างปลื้มใจ พล.ต.พล ขั้บรถจี๊ปวิลลี่เดี่ยวกลับ พาท่านเจ้าคุณและนายพลดิเรกตรงไปยังเส้นสตาร์ท

เมื่อถึงเวลา ๘.๕๐ น. คณะกรรมการก็เข้าประจำที่ รถแข่งของชาติต่างๆรวม ๒๐ คันจอดซ้อนกันเป็นสองแถวบนถนนราชดำเนินหน้าพระแม่ธรณี บรรดานักแข่งรถขึ้นรวมกลุ่มอยู่ริมสนามหลวง รอให้กรรมการเรียกเข้าประจำที่ ซึ่งนิกรกับอາเสี่ยกิมหงวนของเราอยู่ในกลุ่มนี้ด้วย สองสหายต่างสดชื่นรื่นเรีงหวังในชัยชนะที่จะนำชื่อเสียงมาสู่ประเทศชาติของตน

ขณะนี้ที่นั่งพร้อมด้วยคุณหญิงวาดและสมนึก ได้นั่งรวมกลุ่มอยู่บนอัฒจันทร์ชั้นพิเศษซึ่งเป็นบัตรเชิญ อัฒจันทร์นี้เต็มไปด้วยข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ของเรากับครอบครัวรวมทั้ง
ทู ต ๑ นู ทู ต
ร.อ.นพ ต้องเข้าเผือกไม่อาจจะมาดูการแข่งขันแข่งรถได้ แต่ก็คงดูได้

จากโทรทัศน์ทั้งสองช่อง

การแข่งขันรถ 'ไทยแลนด์ กรังด์ปรีซ์' จะต้องเป็นไปตามกำหนดเวลาและระเบียบกติกาของกรังด์ปรีซ์ ฉะนั้นเมื่อถึงเวลา ๘.๕๐ น. กรรมการคนไทยซึ่งทำหน้าที่เป็นโฆษกก็เริ่มประกาศรายชื่อนักแข่งรถทั้งหลายและรถของเขาที่นำมาเข้าแข่ง การประกาศได้ประกาศเป็นภาษาไทยก่อนแล้วประกาศเป็นภาษาอังกฤษ ตามถนนราชดำเนินคือสนามแข่งรถ มีลำโพงติดไว้ทั่วทุกแห่ง

ในที่สุด พอถึงเวลา ๘.๕๕ น. โฆษกชาวอังกฤษซึ่งเป็นกรรมการแข่งรถคนหนึ่งก็เข้าประจำที่แทนโฆษกไทยและเริ่มประกาศให้นักขับรถทั้ง ๒๐ คนเข้าประจำที่ คือออกไปยืนเป็นแถวหน้ากระดานเรียงเดียวขวางถนนราชดำเนินห่างจากรถแข่งประมาณ ๒๐ เมตร เตรียมพร้อมที่จะวิ่งขึ้นรถของเขาเมื่อได้ยินเสียงปืนของกรรมการปล่อยรถดังขึ้น

นักแข่งไทยทั้งสองคนคือ พ.อ.นิกร การุณวงศ์ และ พ.อ.กิมหงวน ไทยแท้ สวมเสื้อกางเกงติดกันสีฟ้าอ่อน สวมหมวกนักบินและสวมแว่นยืนอยู่เคียงคู่กันริมซ้ายสุด ห่างจากประชาชนคนดูเพียงเล็กน้อย บรรดานักแข่งชาติต่างๆแต่งกาย

ด้วยสีสรรต่างๆกัน โดยเฉพาะนักแข่งชาวฝรั่งเศสสองคนแต่งสี
ขาว

โฆษกบอกให้นักแข่งทุกคนเตรียมตัว แล้วเสียงสัญญาณ
ของปืนพกกี้ดังขึ้นก้องกังวานท่ามกลางเสียงจ๊อกแจ๊กของคนดู

“ปัง”

นักขับรถนานาชาติต่างวิ่งแข่งตรงกันไปที่รถของเขา แต่
นิกรกับเสี่ยหงวนยืนสูบบุหรี่สนทนากันทำเป็นทองไม่รู้ร้อน
พวกนักแข่งรถต่างกระโจนขึ้นไปนั่งบนรถของตน แล้วพยายาม
ออกรถโดยเร็วที่สุด

ใครคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้น

“ว่าไงครับผู้การ เขาไปกันหมดแล้ว”

เสี่ยหงวนมองไปทางเสียงที่ตะโกนมาแล้วยกมือขวาโบก
ให้

“ไม่ต้องรีบร้อนหรือครับ แข่งกันตั้ง ๑๖ ชั่วโมง
ประเดี๋ยวเราก็ไล่ทัน ให้พวกฝรั่งมันไปก่อน”

สองสหายเดินเคียงคู่กันตรงไปยังรถของเขาซึ่งเหลืออีก
เพียงสองคันเท่านั้น รถแข่งกลุ่มหน้ากำลังเลี้ยวโค้งสนามหลวง
ระหว่างสนามสามเหลี่ยม และอีกสองกลุ่มตามกระชั้นชิด คนดู

แปลกใจอย่างยิ่งที่นิกรกับเสี่ยหงวนใจเย็นเหมือนน้ำแข็ง
คุณหญิงวาดหมั่นไส้เต็มทนก็ตะโกนมาจากอฒจันทร์บัตรเชิญ

“จะแข่งรถชิงรางวัลกล่อบุหรี่หรือจะเดินคุยกันไว้ย”

นิกรแลเห็นคุณหญิงวาดอย่างถนัด เพราะท่านแต่งชุดใหม่
ไทยสีเขียว

“ใจเย็นๆรับคุณอา เราจะต่อให้มันหนึ่งรอบ บ้านเราถนน
ของเรา ฝรั่งมันไม่มีทางชนะเราหรอกครับ” พุดจบเขาก็หัวเราะ
หึๆหันมากระซิบกับอาเสี่ย “เลิกเต๊ะได้แล้วเรา เร็วๆ ไว้ย
ประเดี๋ยวเราแพ้มัน”

สองสหายรีบเดินไปที่รถแข่งสองคันนั้น พ.อ.นิกรขึ้นไป
นั่งบนรถแข่งหมายเลข 1 พ.อ.กิมหงวนประจำรถแข่งหมายเลข
2 หมายเลขนี้เป็นหมายเลขสำหรับรถที่เข้าแข่งด้วย เนื่องจากเรา
เป็นเจ้าของประเทศ นักขับรถของเราจึงมีสิทธิ์เลือกหมายเลขได้
ก่อน รถของเยอรมันตะวันตกหมายเลข 3 และ 4 อิตาลีหมายเลข
5 ฝรั่งเศสหมายเลข 6 และ 7 อังกฤษส่งเข้าแข่งคันเดียวหมายเลข
8 อาร์เจนตินาหมายเลข 9 และ 10 เม็กซิโกหมายเลข 11 และ 12
เบลเยียมหมายเลข 13 สเปนหมายเลข 14 ออสเตรเลียหมายเลข
15 นิวซีแลนด์หมายเลข 16 อินเดียหมายเลข 17 สวิสเซอร์แลนด์
หมายเลข 18 ญี่ปุ่นหมายเลข 19 และอิหร่านหมายเลข 20

รถแข่งสี่ล้อของทีมไทยออกแล่นแล้ว หมายเลข 2 แล่นนำหน้าไปก่อน นิกร์ไล่กวาดคิดๆไป คนดูเริ่มเชียร์กันลั่นตามวิสัยชาตินิยม

“ไทยแลนด์.....ไทยแลนด์.....ไทยแลนด์.....”

เมื่อสองสหายวนรอบสนามหลวงและข้ามสะพานผ่านพิภพลีลา โฆษกก็ประกาศให้ทราบว่ รถแข่งกลุ่มแรกถึงพระบรมรูปทรงม้าแล้ว วิทยูของทหารสื่อสารได้รายงานให้โฆษกทราบทุกระยะไป การแข่งรถ ‘ไทยแลนด์ กรังด์ปรีซ์’ ทำให้ประชาชนไม่น้อยกว่าสามแสนคนตื่นตื่นมาก รถทุกคันทำความเร็วไม่น้อยกว่า ๑๐๐ ไมล์เมื่อวิ่งทางตรง ถนนราชดำเนินกว้างขวางเหมาะแก่การแข่งรถมาก เที้ยวไปวิ่งฝั่งขวาของถนนและเที้ยวกลับก็วิ่งทางฝั่งตรงกันข้าม

รอบแรกผ่านไปแล้ว นิกร์กับเสี่ยหงวนอยู่ท้ายกลุ่มในระยะห่างมาก เจ้าหัวตื้อกชกหัวตัวเองเมื่อแลเห็นเจ้านายกลายเป็นตำรวจอยู่ด้านหลัง ถึงกับร้องตะโกนลั่น

“รับประทานลำบากนักก็อย่าแข่งเลยครับ”

อย่างไรก็ตามพอเข้ารอบที่สาม รถแข่งทีมไทยก็ไล่ทันกลุ่มหน้าซึ่งมีอังกฤษ เยอรมันและอินเดีย เสี่ยหงวนเขียนเติมที่

พอฟ่านอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย อาเลี้ยก็ขับรถหมายเลข 2 พุ่งปราดขึ้นหน้าไป นิกรไล่ตามติดๆมา คนดูจับมือโห่ร้องกระโดดโลดเต้นดีอกดีใจไปตามกัน

ทางเลี้ยวระหว่างสนามสามเหลี่ยมและสนามหลวงด้านพระบรมมหาราชวังเป็นทางแคบมาก กรรมการได้ตั้งกระสอบทรายไว้ทั้งสองข้างทางป้องกันอุบัติเหตุ และเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมให้ประชาชนยืนดูคอนั้น เพราะเกรงว่าจะได้รับอันตรายจากรถแข่ง

รถแข่งทั้งสี่คันแล่นข้ามสะพานผ่านพิภพลีลาด้วยความเร็วสูง โดยทีมไทยหมายเลข 2 นำหน้าอังกฤษครึ่งช่วงตัว เยอรมันอยู่ที่สาม และทีมไทยหมายเลข 1 ซึ่งนิกรเป็นคนขับอยู่อันดับสี่ ส่วนอินเดียเครื่องยนต์ขัดข้องเลยตกไปในกลุ่มที่สอง

เข้าทางตรงถนนราชดำเนินใน นิกรก็พยายามกวัดขี้ขึ้นมาเป็นที่สาม และเสียหงวนของเรายังนำอยู่ แต่พอเลี้ยวโค้งสนามสามเหลี่ยม นักแข่งชาวอังกฤษซึ่งมีความชำนาญกว่าอาเลี้ยก็นำหน้าไปหลายช่วงตัว นิกรพยายามเลี้ยววงแคบจนยกล้อ และแล้วรถแข่งสีฟ้าหมายเลข 1 ก็พุ่งเข้าชนกระสอบทรายพังทะลาย ปีนข้ามกระสอบทรายผ่านช่องต้นมะขามเทศเข้ามาในสนามหลวงท่ามกลางความตื่นเต้นของประชาชนคนดู นิกรจับ

รถบุกตะลุยลัดทางไปออกทางถนนพระจันทร์ คนดูตอนนั้นแตก
ฮือวิ้งหนีล้มลุกคลุกคลานไปตามกัน เพราะกลัวจะถูกรถทับตาย
แต่ไม่ปรากฏว่ามีใครได้รับบาดเจ็บหรือล้มตาย

การแข่งขันรถวิวัฒนาการความเข้มข้นขึ้นตามลำดับ ทีมไทยทั้งสอง
คันติดกลุ่มหน้าตลอดเวลา ซึ่งบางทีก็นำหน้าหรือซุกอยู่ในกลุ่ม

ประชาชนคนดูเพิ่มจำนวนขึ้นเนื่องจากวันนี้เป็น
วันหยุดราชการ ถนนราชดำเนินเบียดเสียดเหยียดขั้วทั้งสองฟาก
ฝั่ง และรอบท้องสนามหลวงหาที่ว่างไม่ได้เลย ทางเทศบาลนคร
กรุงเทพฯ ได้ประกาศงดตลาดนัดสำหรับสัปดาห์นี้ แต่อนุญาต
ให้ขายเครื่องดื่มและน้ำอัดลมได้ในราคาที่ไม่เอาเปรียบลูกค้า

เวลาผ่านไป การแข่งรถก็ยังเป็นไปอย่างน่าตื่นเต้น
หวาดเสียว จนกระทั่ง ๑๑.๐๐ น. รถแข่งหมายเลข 1 ของทีมไทย
ซึ่งนิกรเป็นผู้ขับก็แตกออกจากกลุ่มขณะที่เล่นผ่านหน้าสี่แยก
คอกวัวตรงมาทางกรมประชาสัมพันธ์ และขบวนรถแข่งทั้งหมด
ได้เล่นทางครึ่งขวาของถนนราชดำเนิน

นิกรลดความเร็วของรถลงแล้วพูดวิทยุบอกให้อาเสียทราบ

“กันเปลี่ยนยางและเติมน้ำมันก่อนไว้อีกสองสามรอบแก
ค่อยแวะเปลี่ยนยาง”

“โอ.เค. บอกพวกช่างเครื่องให้รอบคอบหน่อย”

นิกรนำรถไปจอด ณ ที่บริการรถแข่งของเขา เมื่อนิกรกระโจนลงมาจากรถ เข้าหัวกับ ส.ท. โทย และนายสมานก็รีบทำการเปลี่ยนยางทั้งสี่ล้ออย่างรวดเร็วลับพลัน ในเวลาเดียวกัน ร.อ.พนัส ก็นำกาแฟดำกับแซนด์วิชมาให้นิกรกิน แต่นิกรโบกมือปฏิเสธและพูดละล้าละลัก

“เรื่องกินไม่สำคัญ ้วย้ายนัส เรื่องถ่ายสำคัญกว่า ส้วมของเราอยู่ตรงไหนล่ะ อาเกิดท้องเสียขึ้นกะทันหัน สงสัยว่าคงจะเป็นเพราะตื่นเต้นมากเกินไปก็ได้”

ลูกชายของพลเยี่ยมให้นิกร

“นั่นยังงัยครับอา เป็นส้วมชั่วคราวมีฝาเต็นท์กันทั้งสี่ด้าน นั่นแหละครับ แต่ว่าตอนนี้สุภาพสตรีคนหนึ่งได้เข้าไปทำธุระอยู่ในห้องนั้น”

นิกรจุกปากยื่นขนลุกเกรียวบีบขาแน่น ประชาชนที่อยู่ในบริเวณนั้นต่างพากันมองดูเขาเป็นตาเดียว

“แกช่วยไปบอกเธอให้ออกมาเสียก่อนซี ้วย อาเต็มพิดแล้ว”

“ว้า – ผมจะเข้าไปเรียกเธอได้อย่างไรครับ”

“ยังงั้นฉันเรียกเอง อย่างอื่นนะมันรอกอยกันได้ แต่อย่างนี้มันรอไม่ไหว เพราะข้าศึกมันใช้วิธีโจมตีแบบสายฟ้าแลบ อึย...”

แล้วนิกรก็วิ่งตรงไปยังห้องสี่เหลี่ยมห้องนั้นซึ่งใช้ผ้าเต็นท์จึงโดยรอบ ด้านในมีประตูที่ทำไว้โดยไม่มีผนังแข็งแรงอะไรนัก

ผู้หญิงคนหนึ่งหวัดร้องลั่นและวิ่งออกมาจากห้องนั้น หล่อนเป็นสาวใหญ่ในวัย ๓๐ เศษ นุ่งกางเกงฟิตเปรี๊ยะแนบสนิทเนื้อ ลักษณะท่าทางบอกว่าเป็นคนจัดจ้าน หล่อนดึงซิปกางเกงให้เรียบร้อยและยกมือเท้าสะเอวมองไปที่ห้องพิเศษนั้น

“คนบ้าอะไรก็ไม่รู้ ไม่มีมรรยาท มีอย่างที่ไหน กระชากบานประตูจนหลุด แล้วก็จุดกระชากลากตัวเราออกจากห้อง นี่ดีว่าเป็นนักขับรถแข่งชาติไทยนะ ม่ายยังงั้นแม่จะค่าให้เหล็กทีเดียว”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนเครง สาวใหญ่เดินกระเทีบเท้าไปจากที่นั่น ในเวลาเดียวกันนี้เอง ศาสตราจารย์ดำรงได้ควบคุมช่างเครื่องเปลี่ยนยาง เต็มน้ำมันเชื้อเพลิงและน้ำมันเครื่อง การทำงานได้เป็นไปอย่างรวดเร็วฉับพลัน และนิกรก็จัดการกับความทุกข์อันแสนหนักของเขาใช้เวลาเพียงนาทีเดียวเท่านั้น เมื่อเขาออกมาจากห้องพิเศษ เขาก็รีบกินกาแฟดำเย็นแซนด์วิชทันที และกินแบบตะกตะกลาม

รถแข่งของทีมไทยหมายเลข 1 ออกเล่นต่อไปแล้ว นิกรขับรถด้วยความเร็วสูงไล่กวาดรถแข่งของอเมริกันและไปทันกัน

บนสะพานผ่านพิภพลีลา ระยะทางรอบสนามสำหรับรถที่ใช้ความเร็วสูง ใช้เวลาวิ่งประมาณสี่ห้านาทีเท่านั้น มีข่าวจากเครื่องกระจายเสียงแจ้งว่า รถแข่งคันหนึ่งพลิกคว่ำตอนทางเลี้ยวหลังพระบรมรูปทรงม้า ทำให้เกิดไฟไหม้คลอกนักขับรถแข่งทิ้งไป

การแข่งขันรถคือกีฬาที่ห้ามฤดู เป็นที่พอกพองใจของประชาชนคนดูมาก บรรดานักขับรถต่างจอดรถตามสถานบริการของเขา ซึ่งมีการกำหนดเวลาไว้เพื่อเปลี่ยนยางและเติมน้ำมัน ทุกคนต่อสู้กันจนเต็มความสามารถ

จนกระทั่งเที่ยงและบ่าย โฆษกได้ประกาศให้ทราบตลอดเวลาว่ารถคันไหนวิ่งได้กี่รอบ

เย็นวันนั้นเอง ในราว ๑๗.๐๐ น. ฝนก็กระหน่ำลงมา ทำให้การแข่งขันรถเต็มไปด้วยอันตราย และนักขับรถทุกคนต้องใช้ความระมัดระวังยิ่งขึ้นอีก รถแข่ง ๒๐ คันออกจากการแข่งขันไปสี่คันแล้ว ซึ่งคันหนึ่งพลิกคว่ำเกิดไฟไหม้ นอกนั้นเครื่องยนต์ขัดข้องหรือยางรถระเบิดทำให้รถเสียการทรงตัวชนกระสอบทรายพังยับทั้งกระสอบทราย และรถทีมไทยทั้งสองคันยังนำอยู่และทำรอบได้มากที่สุดเท่ากับอังกฤษ อเมริกาและเยอรมัน

คนดูผู้ไม่ถอยเพราะเอาใจช่วยนักแข่งทีมไทยซึ่งมีหวังชนะเลิศในการแข่งรถประจำปี ค.ศ.๑๙๖๗ นี้ ถ้าгимหงวนหรือนิ

करणะ ก็จะได้เป็นแชมป์โลก ได้รับรางวัลระดับโลก ทั้ง
ถ้วยเกียรติยศและเงินสดอีกล้านบาทสำหรับผู้ชนะเลิศ คนดูนับ
แสนยอมกรำฝนและซื้อข้าวแกงซื้อเครื่องดื่มกันถ้วนหน้า ซึ่งวันนี้
เทศบาลอนุญาตให้หาบเร่มาตั้งขายได้เบื้องหลังประชาชนคนดู
แต่มีแพทย์คอยตรวจดูอาหารและเครื่องดื่มที่พ่อค้าแม่ค้านำมา
ขาย

พอพลบค่ำ การแข่งรถก็ยิ่งสนุกสนานและตื่นเต้น รถแข่ง
ทุกคันเปิดไฟหน้ารถสว่างจ้า รอบนั้นเสียงหวนตีดกุ่มหน้าเป็น
ที่สอง อิตาลีนำที่หนึ่งประมาณช่วงตัวเดียว ขณะที่รถแข่งกลุ่ม
นั้นวิ่งผ่านหน้าศาลาเฉลิมไทยอาศัยของเราพยายามเร่งเครื่อง
เต็มทีตอนข้ามสะพานผ่านฟ้า แต่แล้วเขาก็ต้องได้รับกรรมตามที่
เขาก่อไว้ในวันฝึกซ้อมรถ

นักแข่งชาวอิตาลีเินใช้ชั้นเชิงเบียดรถของเสียงหวน ทำ
ให้อาเสียดใจหักหลบไปทางขวา รถของเขาจึงชนราวสะพาน
ผ่านฟ้าเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

“โครม”

พวกผู้หญิงที่แลเห็นรถแข่งสีฟ้าหมายเลข 2 ของทีมไทย
ลอลงแล้วลงไปโคลงต่างร้องหวีดว้ายลั่น รถคันนั้นดีดลังกา

กลับแล้วลงไปโคลงในท่าธรรมดา คือออกก้อยแทนที่จะออกหัว น้ำในโคลงแห่งนี้มีแต่โคลน เลี้ยวขวาของเราจึงรอดตายได้เหมือนกับปาฏิหาริย์ แต่รถของเขาก็จมลงไปโคลนเกือบมิดคัน

นิกรไม่อาจจะทราบว่าเขาอยู่ที่ไหน จึงพูดวิทูถาม

“หงวน ้วย ได้ยินไหมกันเรียกแก”

“ได้ยินแล้ว ้วย” มีเสียงเลี้ยวขวาตอบ

“บอกตำแหน่งแกซิ แกอยู่ที่ไหน”

“อยู่ใต้คลองสะพานผ่านฟ้าระ กันฉุนักขับรถอิตาเลียนมันเบียดกัน ทำให้กันชนราวสะพานหล่นลงมาในโคลง แต่ก็เย็นดีวะ มีหลายคนเข้ามาช่วยกันแล้ว ตั้งใจให้ตี ้วยอำयर กันหมดหวังที่จะได้ตำแหน่งชนะเลิศหรือติดอันดับแล้ว

ขณะนี้นิกรยังอยู่แถวสนามหลวง เขาขับรถตามกลุ่มรถแข่งสามคัน ซึ่งเขาไม่อาจจะทราบได้ว่าเป็นรถของชาติไหนบ้าง เมื่อถึงทางเลี้ยวอนุสาวรีย์ทหารอาสาสงครามโลกครั้งแรกรถที่นำหน้าและอันดับสองก็เลี้ยวผ่านไปได้อย่างรวดเร็ว แต่คันที่สามนักขับรถเลี้ยววงแคบมากเกินไป รถจึงหมุนกลับและพลิกคว่ำ นิกรขับรถด้วยความเร็ว ๘๐ ไมล์ตอนที่เขากำลังเลี้ยว เมื่อรถคันหน้าพลิกคว่ำขวางถนนที่ค่อนข้างแคบ นิกรก็หมด

ความสามารถที่จะหลบหลีกไปให้พ้นได้ ดังนั้นรถแข่งทีมไทย
หมายเลข 1 จึงพุ่งเข้าชนรถแข่งคันนั้นเสียงดังราวกับฟ้าผ่า

“โครม”

รถที่พลิกคว่ำอยู่เกิดการระเบิดขึ้นทันที รถของนิกรหน้า
หม้อพังยับ ล้อหน้าข้างซ้ายหลุดกระเด็นกลิ้งไป ตำรวจและ
ลูกเสือหลายคนวิ่งเข้ามาช่วยเหลือนักขับรถทั้งสองคัน พ.อ.นิกร
สลบอยู่กับที่นั่งเพราะถูกพวงมาลัยกระแทกหน้าอกอย่างจัง

เครื่องดับเพลิงน้ำยาเคมีหลายเครื่องถูกฉีดไปที่รถซึ่งเกิด
ไฟไหม้จากการระเบิดของน้ำมันเชื้อเพลิงที่ใช้ออกเทนสูง นิกร
กับนักแข่งรถต่างชาติถูกอุ้มออกมาจากรถได้ พวกลูกเสือช่วยกัน
ดึงรถแข่งทั้งสองคันออกไปนอกทาง ซึ่งขณะนี้รถแข่งอีกกลุ่ม
หนึ่งผ่านหน้ากรมศิลป์ากรตรงเข้ามาแล้ว

เสียงโฆษกประกาศสั้น

“ท่านทั้งหลาย หลังจากรถแข่งทีมไทยหมายเลข 2 ได้รับ
อุบัติเหตุชนราวสะพานผ่านฟ้าตกลงไปในคลอง ก็มีข่าวที่น่า
เสียใจจะแจ้งให้ท่านผู้ชมได้ทราบว่า รถแข่งหมายเลข 1 ของทีม
ไทยซึ่งขับโดย พันเอก นิกร การุณวงศ์ ได้ชนกับรถแข่งคันหนึ่ง
ตอนมุมเลี้ยวสนามหลวงหน้าอนุสาวรีย์ทหารอาสาสงครามโลก

พันเอกนิกรได้รับบาดเจ็บและสลบไป จึงเป็นอันว่าทีมไทยของเราไม่มีโอกาสได้รับรางวัลครั้งดีปรีซ์เสียแล้ว และเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่จำเป็นจะต้องเสียเวลามาทำหน้าที่โฆษกให้ชาติอื่น เราขอยุติรายงานข่าวให้ท่านทราบเพียงเท่านี้ อยากทราบว่ามีใครเป็นต่อเป็นรอง ใครแพ้ใครชนะ เชิญดูกันเอาเองครับ รถแข่งจะสิ้นสุดการแข่งขันในเวลา ๑ นาฬิกาตรง คือครบ ๑๖ ชั่วโมงตามที่กำหนดไว้”

การพ่ายแพ้ของทีมไทยในการแข่งรถครั้งดีปรีซ์ที่กรุงเทพฯ ในครั้งนี้ ก็เพราะเราขาดความรู้ความชำนาญในการขับรถแข่ง เช่นเดียวกับกีฬาฟุตบอล บาสเกตบอล และกีฬาประเภทลู่วิ่งประเภทลาน คนไทยเรามีจิตใจเข้มแข็งเด็ดขาดสมกับเป็นนักสู้ ถ้าหากว่านักกีฬาของเราได้ผู้ฝึกสอนที่เชี่ยวชาญจากต่างประเทศ และถ้าหากว่านักกีฬาได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่ อยู่ดีกินดี ไทยเราก็อาจจะเอาตะกร้าไปใส่เหรียญทองมาจากประเทศเม็กซิโกในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกในคราวนี้ได้

พ.อ.นิกรถูกส่งตัวไปโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้าโดยด่วน นายแพทย์ทหารหลายคนต่างถกเถียงกันในการตรวจร่างกายของนิกร บ้างก็ว่าคอตหรือกระดูกก้านคอหัก บ้างก็ว่าซี่โครงหัก แต่

เมื่อนิกรพินขึ้นมา เขาได้ออกกับนายแพทย์ว่าคอต่อของเขาสั้น
ไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้นไม่ถึงกับหัก หมอจึงอนุญาตให้ญาติมิตร
ลูกเมียรับตัวกลับบ้านไปได้

การแข่งขันรถ ‘ไทยแลนด์ กรังด์ปรีซ์’ สิ้นสุดลงแล้ว ถึงทีนี้
ไทยปราชัย ประเทศไทยก็ได้เกียรติอย่างมากมาย เท่าที่เรา
สามารถจัดการแข่งขันครั้งสำคัญของโลกประจำปี ค.ศ. ๑๙๖๗
ได้ดี.